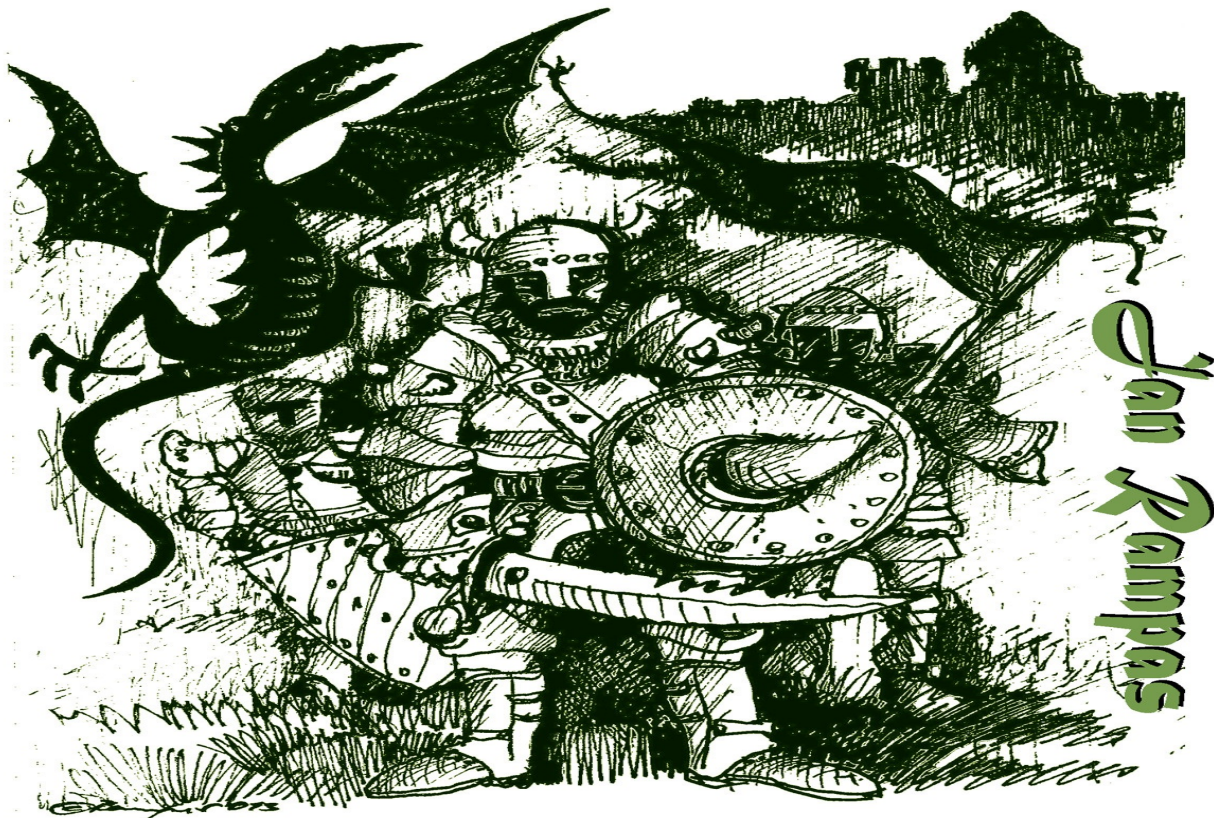

Knihy Zihozemě 3

Jan Zampas

KNIHY JIHOZEMĚ 3

JAN RAMPAS

Copyright

Autor: Jan Rampas

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-334-3 (ePub)

978-80-7512-335-0 (mobipocket)

978-80-7512-336-7 (pdf)

ŠLECHTICKÉ RODY VEJENEJE (nejvýznamnější) +jejich hlavní představitelé a jejich role v příběhu

Ras Pharas

Caelis z *Ras Pharas*- hlava rodu, nyní nezvěstný po zmizení na moři, zasnouben s Morrigen Haenorskou

Berethor z Ras Pharas- poslední korunovaný král, vězněn v kobkách Ras Pharas lordem Allistarem

Mercion z Ras Pharas- rebel loven silami Velké rady, na útěku

Faora z Ras Pharas- nejstarší dcera, skryta u strýce lorda Ulldarta ve Svobodných zemích

Aona z Ras Pharas- skryta se sestrou Faorou ve Svobodných zemích

Errol

Ulldart z Errolu- hlava rodu, v exilu Svobodných zemí, opatrovník Faory a Aony z Ras Pharas, svých neterí

Vienna z Urilie- manželka Ulldarta z Errolu

Leos z Errolu- syn Uldarta z Errolu a Vienny z Urilie,
dědic, zasnouben s Priscillou z Napleosů

Dol Anastas

Allistar z Dol Anastasu- lord protektor Vejeneje, předseda
Velké rady

Rolland z Dol Anastasu- hlava rodu, syn Allistara z Dol
Anastasů

Hyrian z Dol Anastasu- syn lorda Allistara, zapřísáhlý sok
Merciona z Ras Pharas

Vejenyj z Dol Anastasu- syn lorda Allistara, host v Urilii

Redwine z Dol Anastasu- dcera lorda Rollanda a Eldine z
Caelie

Eldine z Caelie- manželka Rollanda z Dol Anastasu

Jelkala

Grimweld z Jelkaly- hlava rodu, spojenec lorda Allistara

Napleos

Beoren z Napleos- hlava rodu, spojenec lorda Allistara

Priscilla z Napleos- jediné dítě Beorena a Rwassy, dědička, zasnoubena s Leosem z Errolu

Reveran

Sallor z Reveranu- hlava rodu, spojenec Dol Anastasu

Maek z Reveranu- prvorozený syn lorda Sallora a Ellyse z

Mydllice, dědic, ve službě u lorda Beorena z Napleosů

Urilia

Hanuss z Urilie- hlava rodu, správce ostrova Palcát, hostitel
Vejeneje z Dol Anastasu, kdysi pirát a nájezdník

Caelia

Vakchus z Caelie- hlava rodu, věrný muž krále Anduira,
prohlášen za rebela lordem Allistarem

DATA

NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH

UDÁLOSTÍ

JIHOZEMĚ

-395- korzáři se objevují v Jihozemí a zakládají tam první osady, kde obchodují s trpaslíky, první útoky draků na korzáry, jež nakonec obsazují tzv. Pirátské ostrovy a vyhánějí z nich draky

-194- Menelthil poprvé v Jihozemí a přiváží s sebou „zdroj“

-180- Menelthil Tarastar sjednotil korzáry a usazuje se s nimi nastalo v Jihozemí, kde vzniká království Cirrda

-170- lidé z Cirrdy se setkávají se skalními lidmi a asimilují je na jejich území

-35- spory mezi novými obyvateli vyústí v odplutí jejich části za objevováním zbytku Jihozemě

-30- válka Cirrdy s draky(30-21)

-15- vzniká výbojné království nordů ohrožující království prvních lidí-Cirrdu

+1- Tralgir Nord díky síle svých vojsk sjednotil lidská královstvíčka pod svoji nadvládu a buduje Cirias Maeras, vychází nejjasnější hvězda v Jihozemí a tím začíná nový věk

20- Garazogh a skřeti se poprvé objevují, když zabíjejí draka Chiaraga

45- Dugar se svými věrnými po vzpouře přijdou o lodě a usazují se na Ostrovech lebek, převrat v Cirias Maeras

54- vyslanec ve Vejeneji je zabit a Vejenej se osamostatňuje jako již dříve Haenor

97- lidská království sužují ekonomické problémy, čehož využívají skřeti a podnikají první invazi, ale díky hrdinství Odarase jsou poraženi a ustupují

150- válka mezi Vejenejí a Haenorem o Ostrov palcát při které se vyvraždí obě královské dynastie, r. 164 vítězí Vejenej a králi se stává nejmocnější rod z hlavního města Ras Pharas zatímco v Haenoru se králi stávají prozatimní správci říše z Mithrandinu

288- nad Jihozemí přelétávají draci, kteří působí spoušť, ale pak záhadně mizí, první výpravy za kořistí od obyvatel Ostrovů lebek, další následují v horizontu každých deseti let

345- po velkém hladomoru v Cirrdě její zoufalí obyvatelé zaútočí na kentaury ve Starolese, jenže jsou odraženi a rychle podepisují mírovou smlouvu

353- Cirrda je napadena korzáry, kteří jí vyplní a odplují, král Cirrda opouští ostrov Nomar a usazuje se v Saestromu, vznik Unie Svobodných měst

368- při vzpouře proti králi je vypáleno město Cirias Maeras a ostatní králové z něj odvezou většinu cenností

389- narozen skřet Arawn

425- smrt krále Vejeneje Anduira I., převzetí moci lordem Allistarem, začátek skřetího tažení

Liga Haenoru vedená nástupcem Thyngollovým Euriasem, princem haenorským, dostala nejsilnější ránu porážkou skřetů u města Haenoru. Pro Ligu to měla být největší bitva spojená s opojným vítězstvím. Ale ve skutečnosti tato bitva znamená zkázu Ligy a její zánik. Také znamenal příchod skřetů do Haenoru a počátek války skřetího krále Arawna a krále opět jednotného Haenoru Mithrandira VII.. Začátek dlouhé a krvavé války, která skončí nekonečným proudem slz a marného pláče...

KNIHA TŘETÍ- I.- XXXIII.

Události odehrávající se po útěku Merciona do Hvozdu

I. Hvozď

Nad Předělovými horami se pomalu objevovaly první ranní paprsky Světlonošky. Nejdříve ozářily korouhev se symboly království Vejenej, která slabě povlávala ve větru. Od ní přešly na široké nádvoří, kde se právě několik vojáků cvičilo ve střelbě na

slaměného panáka. Ozářily jejich lesklá brnění, udělaly několik prasátek po vyleštěných kamenech pevnosti a zamířily několika málo skulinami v rozpadajícím se zdivu přímo do věznice. Ta se nacházela pod úrovní nádvoří a několika málo okny z ní bylo vidět do zamlžených zalesněných dálav, jež okupovaly veškeré okolí Předělových hor.

Předělové hory jako jeden z mála zbytků toho, co při svém příchodu našli první cirrdští osadníci před dlouhými staletími, zůstávaly pro většinu místních stále ještě místem neprobádaným, magickým a snad i cizím. Lidé se pohybu ve Hvozdu a v horách maximálně stranili a mýcení lesů, které vypuklo teprve v posledních letech vlády krále Anduira, zdaleka tuto vlastnost neobrousilo a nezpacifikovalo. Jediní, kdo musel do nekonečného porostu a strmých tichých hor stále pronikat, byli vojáci Mettela Ruffa Puca.

Už od pradávna měl guvernér oblasti Hvozdu za úkol prozkoumávat terén, psát zprávy a likvidovat jakákoliv střediska

odporu, na která narazí. Čímž byla myšlena především střediska, kde se skrývali lesní elfové. Tito původní obyvatelé Vejeneje, kteří kdysi dávno po příchodu lidí začali vymírat a stahovat se do lesů, představovali sílu, se kterou si vláda v Ras Pharas nevěděla rady. Platilo totiž, že elf je zranitelný jen a pouze na otevřeném prostranství, kdykoliv ale zmizí v porostu, je prakticky neviditelný a nedosažitelný. Což se potvrzovalo znovu a znovu při bezpočtu šarvátek a příhraničních střetů mezi hlídkujícími vojáky a malými oddíly elfích agresorů.

Elfové, jichž muselo žít ve Hvozdu obrovské množství, vždy zaútočili v noci, podporováni lesem a hustou tmou, a zanechávali za sebou jen zohavená těla vojáků a prapodivné nápisy v jejich starodávném jazyce, které skládali z utržených okvětních lístků jedovatých bylin, které máčeli ve smůle.

Mettelus Pucus se snažil s elfy bojovat všemi možnými způsoby, až nakonec došel k závěru, že jejich porážky lze dosáhnout

jen jediným možným způsobem- vojáci musí najít jejich hlavní město, hlavní stan či hlavní základnu (nebo něco na ten způsob), vypálit to do základů a zabít co nejvíce elfů, co se jim připlete do cesty.

Samosebou, že se svým plánem nemohl Mettelus Pucus nikoho vně Hvozdu seznámit, protože věděl, že by něco tak krutého nikdy nepovolili. Elfové se přece jen mohli hodit jako potenciální obchodní partneři nebo levná pracovní síla. Ale Mettelus Pucus si k nim za léta výkonu své funkce vypěstoval takový odpor, že je prostě a jednoduše toužil vidět mrtvé. Všechny do jednoho.

Kde ale jejich shromaždiště hledat? Uplynuly roky a Mettelus stále nevěděl. Pak se na něj ale usmálo štěstí v podobě Nestora. Tento voják, prý z jedné vytčené hlídky, jenž jako jediný přežil masakr své jednotky, beze strachu zpravil Mettela o tom, že ví, kde hledat. Prý ono místo již jednou viděl a mohl by tam vojáky zavést! Mettelovi tato slova zněla jako rajská hudba, ale zůstal

ostražitý.

Od té doby si držel Nestora po svém boku a snažil se od něho pomocí vyptávání zjistit polohu onoho místa, aby tam pak poslal své muže a sám tak získal věhlas a slávu za tak troufalý a nenadálý čin. Ale Nestor se nikdy ani slůvkem o možné poloze místa nezmínil. Vždy jen mlčel, podivně se usmíval a třídil úřední listiny. Už jich za těch pár týdnů setřídil stovky, možná i tisíce, ale nikdy se přitom nepodřekl ani o sobě, ani o svých padlých družích, a vůbec ne o místě, kde o ně přišel. To bylo pro Mettela Puca velké zklamání.

Když paprsky prosvítily celé nelichotivé zázemí pevnosti, Mettelus Pucus si vyžádal nástup mužstva, načež se zjevil ve svém oblíbeném tyrkysovém plášti na malém balkónku, vedoucím z jeho pracovny.

„Mí muži, dnes nastal dlouho očekávaný den,“ pronesl hřmotně a dmul se pýchou pohledem na nastoupenou jednotku,

která mu vmžiku zasalutovala. „Jak jistě dobře víte, dnešní den je dnem, kdy každoročně pořádáme hon. A ne hon jen tak ledajaký. Pořádáme hon na vězně. Dnes, mí druhové ve zbrani, si pořádně procvičíme stopování, střelbu i pozornost a navíc zbavíme svět trocha té špíny.“

Ozvalo se sborové provolání slávy.

„Podle mého dřívějšího rozkazu sem teď již míří několik povozů s vězni. Ty poté na nádvoří pevnosti osvobodíme ze želez a dáme jim hodinu náskok, načež se za nimi pustíme. Pravidla jsou stejná, jako každý rok. Kdo vydrží unikat do zítřejší půlnoci, zajistí si svobodu. Koho ale chytne, toho čeká smrt.“

Mettelus Pucus domluvil, opustil balkónek a jal se rychle připravovat na hon, jinak jeho asi nejoblíbenější činnost spojenou s jeho funkcí. Hon, jako proces likvidace vězňů, pro které nestačily malé kopky v pevnosti, zavedl již Mettelův předchůdce. A Mettelus tuto nově zřízenou tradici rád přijal.

„Připrav mi koně, brnění a kuš,“ rozkázal Nestorovi, který se lehce uklonil a zamířil po kamenném schodišti do zbrojírny. Velký hon už mohl brzy začít.

Buena se znovu setkala s Rakišem až ve chvíli, kdy do ní vrazil vlivem strčení od jednoho z vojáků. Vyzáblý trpaslík s vyholenou hlavou a špinavým vousem zamumlal pár slov na omluvu a teprve, když zvedl oči, užasle zíral na Buenu. Jak se jen změnila. Tam, kde dříve bývaly plné tvary, které probouzely mužskou představitivost, byla nyní jen kost a kůže a několik trčících lopatek a žeber.

„Vidím, že s tebou zacházeli stejně špatně,“ řekla Buena a její bledé oči si pozorně prohlížely několik jizev a šrámů na

Rakišově malém těle. Ten jen mlčky přikývl a poškrábal si sedřenou kůži v místech, kde měl nohu několik dlouhých týdnů těsně připoutanou ke stěně cely. Buena chtěl ještě něco dodat, ale to jí znemožnil další voják, který jí i Rakiše vehnal do skupinky spoutaných vězňů postávající uprostřed nádvoří a nervózně vyhlízející, co se bude dít dál. Vojáci okolo se smáli, několik jich kouřilo dýmku nebo přežvykovalo tabák, a co chvíli přejeli vyzábělé vězně pohrdavými pohledy.

Buena ale takových pohledů za poslední dobu zažila již spoustu a překvapivě shledávala, že na ní již nemají žádný účinek. Stejně jako to, že byla nyní skoro nahá, jen s malou hnědou kůží přehozenou přes rozpraskanou kůži a okovy na ruce i nohu. Tak ale vypadali všichni vězni okolo. Buena jich napočítala zhruba třicet, většina z nich byli muži a podle několika dochovaných rysů nemohli být v Předělových horách déle než několik měsíců. Na ochablé kůži několika z nich byly vidět stopy po mučení, pár vězňů pak zase zahanbeně skrývalo něco, co byly dříve končetiny, které se

ale vlivem vojáků změnily jen v tlející pahýly či nedochůdčata zbavená několika prstů nebo nehtů.

Několik elfů, skrývajících se úplně uprostřed houfce, pak kromě končetin přišlo i o oči, jazyky a uši, které jim vojáci jen tak pro zábavu usekávali a házeli svým horským psům. Proto také elfové, tito příslušníci hrdé starodávné rasy, přišli o byt' jen nepatrnou vůli žít a co chvíli se některý z nich pokusil ve své cele protáhnout malým okénkem a zřítit se do propasti.

„...přeji vám proto přesnou mušku a zábavu vhodnou vojáka nejmocnějšího království, jaké kdy existovalo od dob velkého království v Cirias Maeras,“ domluvil právě Mettelus Pucus, guvernér Hvozdu a muž, který si vzal za svůj osobní úkol zbavit se

Bueny, Rakiše i prince Merciona, který mu ale naneštěstí jako jeho nejceněnější vězeň jako jediný uprchl. Jeho poslední slavnostní řeč poslouchalo několik vyšších velitelů, z nichž většina již byla oděna v jezdeckých úborech s vysokými botami a několika dlouhými puškami na zádech.

Mettelus Pucus pak před ně předstoupil ve slavnostním splývavém oděvu s trojúhelníkovým kloboukem na hlavě a památným lukem s vyřezaným erbem království, který jednomu z jeho předchůdců daroval při své inspekční cestě samotný král Vejeneje.

Ihned jak Mettelus domluvil, nechal si přivést hřebce černého jak nejčernější noc oblečeného do rudé barvy a s podsedlovou brašnou plnou náhradních šípů a lahviček s odvary z bylin, které dávali lovci ve Hvozdu svým loveckým psům za tím účelem, že se po nich stali mnohem agresivnějšími a nezřídka pak psí smečka stopovaného nejen vyčmuchala, ale následně i zuřivě

roztrhala.

Několik vězňů, kteří guvernéra se strachem v očích pozorovali, pocítili v podpaží a na tváři studený pot.

Nikdo z vězňů v té chvíli ještě nevěděl, co na ně čeká. Všichni měli nejprve za to, že jdou k veřejnému slyšení spojené s dalším kolem tvrdých výslechů. Bohužel pro ně, již brzy měli zjistit, jak moc se spletli.

„Je to hon? Co to má znamenat? My přece nejsme zvířata!“ křičela z plných plic Buena, ale nebylo jí to nic platné. Strážé okolostojícím vězňům pomalu sundávali pouta a z jejich fretčích obličejů šlo vyčíst, že už se na „honitbu“ velice těší. Bueně teprve

nyní došlo, že jde na smrt.

Celé ty týdny, kdy čekala, až se objeví princ Mercion s pomocí. Celé hodiny, kdy ho malým okénkem ve své cele vyhlížela ve spleti nekonečných lesů všude okolo.

Vše bylo zbytečné, princ Mercion (pokud je vůbec ještě naživu), už se nevrátí a ona i Rakiš teď zemřou rukama těch nejhorších vrahounů z Hvozdu.

Dobře si nyní vzpomínala, jak o vojácích guvernéra Mettela Puca mluvil její děd lord Hiron.

„Je to zvěř. Ti nejhorší pacholci a kriminálníci přicházejí do Hvozdu, aby mohli beztrestně a s nárokem na mzdu uspokojovat své nejhorší choutky. A guvernér to jenom podporuje. Využívá toho, že je na samé periferii zájmu krále i Velké rady a dopouští se těch největších zvěrstev! Elfové ve Hvozdu mohli být našimi přáteli, neřkuli spojenci. Ale systematické pronásledování a vraždy

způsobené našimi vlastními vojáky z nich činí naše nejzarytější nepřátele. Nepřátele na život a na smrt.“

Lord Hiron se sice, jak si Buena matně vybavovala, pokoušel postoj obyvatel Vejeneje k lesním elfům zlomit, ale selhal. Král Anduir už byl příliš slabý a moc lorda Allistara příliš velká, než aby s tím lord Hiron něco zmohl. A nyní už bylo pozdě. Jeho vlastní vnučka, dědička slavné krve rodu, který datuje svůj původ až do daleké Cirrady, nyní kráčí vstříc smrti od těch krvežíznivců.

Bueně se už jen při pomyšlení na jejich kopí a meče zvedl žaludek. Náhle ucítla uklidňující dotek.

„Neboj se, vím, jak nás zachránit,“ řekl klidným vyrovnaným hlasem trpaslík Rakiš.

„Ale vždyť jsi zesláblý a zjizvený. A ani nemůžeš pořádně chodit!“ oponovala.

„To je sice pravda, ale i tak nás dokážu zachránit. Věř mi, když říkám, že jsem byl v horších situacích.“

„Nevěřím ti,“ odsekla Buena a očima upřeně pozorovala skupinu vojáků, která právě vycházela ze zbrojnice a nadšeně máchala do vzduchu s lesknoucími se čepelemi mečů.

„Slyšelas někdy o Trpasličím klanu?“

„Ano, dědeček mi o něm něco vyprávěl. Ale už si to moc nepamatuji.“

„Trpasličí klan je klan těch nejtvrdších, nejspolehlivějších a nejbystřejších trpaslíků ze všech,“ pronesl s velkou pýchou v hlase Rakiš a jeho vyhublé a zjizvené tělo náhle jako kdyby o několik stop povyrosto.

„Členství v něm bylo ještě před pár generacemi tajné a doménou jen těch nejurozenějších trpaslíků. Nyní už sice takové

pravidlo neplatí, ale i tak jsou v Trpasličím klanu jen trpaslíci vybráni svým rodem jako nejvhodnější adepti pro udržení a rozšíření moci všech trpaslíků.“

Buena Rakiše náhle vůbec nepoznávala. Upřímně si o něm za tu krátkou dobu, kdy společně s ním a Mercionem cestovala po okolí Reveranu, myslela, že je to trochu přihlouplý přítel Iraka s typickou trpasličí odvahou.

Dnes ale jako kdyby před sebou viděla naprosto jinou bytost.

„A já, já se ti nyní mohu přiznat, že sám patří mezi tyto hrdinné trpaslíky. Já, Rakiš Hnědovous, jsem hrdým členem Trpasličího klanu,“ dokončil Rakiš svou vzletnou promluvu a zadíval se Bueně zhluboka do očí.

„Ale jak nám to pomůže? A proč mi to říkáš zrovna teď?“ zeptala se nechápavě.

„Protože vím, jak nás oba zachránit. Jak nás dostat z této šlamastyky. Když jsem před pár lety přijel poprvé do Vejeneje, měl jsem za úkol najít muže jménem Irak, který prý tvrdil, že ví něco o jistém artefaktu, který jsme já a mí bratři přísahali chránit. Můj úkol zněl najít tohoto muže, stát se jeho přítelem a zjistit, co všechno o onom artefaktu ví. Jen náhodou jsem přitom narazil na prince Merciona při jeho útěku z Ras Pharas, a následně i na tebe, Bueno. My trpaslíci ale na náhody nevěříme. Věříme jen v činy.

A tak, když jsem potkal prince, uvolil jsem se dělat mu doprovod s cílem ochránit možného budoucího krále Vejeneje, a zároveň i mít pod dohledem Iraka Cirrdariona. Po útěku z Bažiniště jsem zase přijal úkol dohlédnout na tebe a prince, jelikož jste nesli dále Irakovo poselství.

Nyní, když už zbýváme jenom my dva, беру na sebe úkol, ochránit naše životy tak, abychom nepadli do spárů vojáků, unikli z Hvozdu a opětovně našli, jak prince, tak i Iraka. Tím bude můj

úkol splněn a budu se moci konečně vrátit domů.“

„Takže ty mi teď pomůžeš proto, že tím splníš nějaký svůj úkol?“

„Ano, dá se to tak říci. Už při svém vstupu do klanu jsem skládal přísahu, kde stálo, že nikdo a nic nesmí ohrozit mou věrnost klanu a úkol, který mi byl dán. Teď chápeš? Tím, že nás zachráním, dodržím obě pravidla a zároveň ti i zachráním život.“

Buena rozuměla Rakišově řeči stále méně a zdálo se jí, jako kdyby se dobrosrdečný trpaslík po tíhou výslechů a mučení pomátl na rozum. Čemuž nasvědčovala i jeho rozzářená tvář, rychlá nikam nemířící mluva a rozšířené zorničky. Ale stále byl tento pomatený trpaslík jedinou nadějí, jak mohla Buena uniknout.

„Jdeš tedy se mnou? Necháš mě, abych ti pomohl?“ zeptal se Rakiš rozklepaně a po Buenině přikývnutí se bláznivě rozesmál, až na sebe přivolal několik nechápajících pohledů od okolních

vojáků.

Ti se ale brzy opět vrátili ke své práci, protože toho šíleného trpaslíka, který na každém výslechu ohledně prince Merciona vyprávěl žvásty o nějaké tajné skupině trpaslíků a hledání bůhvíčeho, čemu on říkal „Zdroj“, brali leda jako pomatence a možná nyní i jako příliš snadný terč pro jejich dřevěné kuše...

Zbývaly poslední minuty do započetí honu. Mettelus Pucus, Nestor a několik vlivných velitelů popíjeli medovinu z dlouhých jeleních rohů a nervózně přešlapovali. Ještě než měli být vězni vypuštěni na strmou cestu, která vedla z pevnosti dolů do lesů, Mettelus rozdělil své muže do skupin a přidělil jim zbraně. Do své skupiny potom zařadil několik svých nejlepších stopařů a Nestora, o

němž se mezi jeho veliteli začalo mluvit jako o „protekčním spratkovi“.

Nestora takové označení ale vůbec netrápilo.

Když uzavíral smlouvy s vyslancem lorda Allistara a vzdal se ochrany prince Merciona výměnou za zvýšení své vlastní odměny, podvědomě tušil, že celá akce nepůjde lehce.

Původně chtěl nechat prince dojít do léčky a těsně před ní ho zachránit a odvést do Ras Pharas. Věci se ale zkomplikovaly a on nyní musel skousnout nejen zdržení způsobené nuceným prodloužením pobytu ve Hvozdu, ale také to, že se mu na záda doslova přilepil Rufillus Mettelus Pucus, ten namyšlený bastard, a neustále od něj vyzvídal.

Ale to byla z jedné strany také Nestorova chyba, když využil jeho posedlosti elfy a namluvil mu, že ví, kde mají své shromáždění.

Rozumí se, že o tom neměl Nestor ani potuchy. Za svůj dlouhý život se o elfy nikdy moc nestaral, pokud mu náhodou nevstoupil do cesty nebo nebyli součástí kontraktu. A teď náhle musel čelit kvantu otázek o tom, kde se nacházejí, jak se skrývají a kdo všechno byli členové „jednotky“, v rámci níž se k sídlu elfů Nestor dostal.

Takové otázky lovce odměn unavovaly. A navíc ho i zdržovali od pronásledování prince Merciona, jenž mělo být jeho prvořadým úkolem.

Ale Nestor už měl plán. Po ukončení tohoto „honu“ dezertuje a vydá se po princových stopách. Beztak princ, zraněný, vyhladovělý a zmatený, nemůže být daleko. A přítomnost jeho přátel ve Hvozdu naději, že se bude potulovat poblíž, ještě nahrávala.

Několik výstřelů do vzduchu, popoženutí z úst vojáků a skupiny vězňů, náhle propuštěných z kobek, zbavených okovů a donucených bojovat o svůj život, se rozeběhly do všech směrů.

Rakiš chytil Buenu za ruku, seběhl s ní z hlavní cesty a vedl jí skrze hustý lesní porost rovně okolo pevnosti. Po chvíli narazili na slabě vyšlapanou stezku vedoucí po skalním masivu, která brzy začala klesat.

„Tudy se dostaneme do silně zarostlé oblasti s močály, kam hlídky nerady chodí. Díky tomu bychom měli mít chvíli času navíc,“ vysvětloval zadýchaně Rakiš a táhl Buenu za sebou. Ta se svými zesláblýma nohama jen stěží popadala sil, ale Rakiš ji táhl s takovou silou a rychlostí, že brzy zcela rezignovala, její tělo jí vypovědělo službu a ona se nechala jen vláčet.

Za několik minut je konečně stezka zavedla mezi stromy a oni se začali prodírat obrovskými křovinami.

„Pokud půjdeme pořád rovně, měli bychom brzy dorazit k řece. Tu přebrodíme a najdeme stezku, která by nás měla dovést až do Paytonu,“ pokračoval Rakiš, kterému se po holých zádech řinuly potoky potu. Buena raději jen mlčela a neobratně před sebou šermovala rukama ve snaze vyhnout se všudypřítomným větvíčkám a bodlákům. Najednou se Rakiš s prudkým trhnutím zastavil, pustil Bueninu ruku a klekl si k zemi.

„Co se děje? Nesmíme se zastavovat, jinak nás najdou!“ vyděsila se Buena. Rakiš ale neodpověděl, jen výstražně zvedl prst a přitiskl hlavu k zemi. Uplynulo jen několik vteřin, když z křoví několik kroků od něj vyskočil elf. Byl to jeden z těch elfů, kteří byli spolu s nimi spoutáni v pevnosti. Buena ho dobře poznala nejen podle jizvy, která se táhla po jeho bledé tváři od levého oka až ke krku, ale také podle pahýlu, který čněl namísto pravé ruky. Tento elf

s rozšířenými zorničkami a vyceněnými zuby bez okolků skočil na Rakiše a začal se mu svou jedinou zdravou rukou pokrytou dlouhými špinavými nehty sápat po obličeji. Rakiš si rukama zakryl oči a schoulil se do klubíčka. To ale elfa pouze rozdráždilo. Začal syčet jako nasupená kočka a sápat se po Rakišovi ještě víc než předtím.

„Zemři, zemři, zemři, zemři...“ opakoval elf a ryl svými nehty do Rakišova krku. Trpaslík se pokoušel elfovi podkopnout nohy nebo ho alespoň zbavit rovnováhy, ale ten se vždy šikovně uhnul a pokračoval v rytí a skřecích, při kterých Bueně tuhla krev v žilách. Sama Buena byla elfem úpěnlivě pozorována a tak, doslova spoutána strachem, nemohla udělat byť jen jeden jediný krok. Rakiš ale neměl v plánu jen bázlivě čekat na svou smrt. Když se elf opět rozmachoval a pahýlem se opíral o Rakišova záda, trpaslík se vymrštil a kopl elfa do slabin. Ten zaječel, zakopl a spadl na záda. Toho Rakiš využil, přiskočil k němu a stoupl mu na zdravou ruku. Elf se sice ze všech sil bránil, ale rozhněvaný trpaslík

byl přece jen mnohem silnější. Ozvalo se zapraskání, jako když někdo nedopatřením láme větev, a elfovi se ze zarudlých očí vyrojily slzy. Byl bezbranný a ponechaný svému osudu.

Rakiš se zády pokrytými desítkami malých ranek a škrábanců ztěžka odkopl elfa kamsi do nekončícího křoví a zadíval se na Buenu.

„Už nám neublíží...můžeme....můžeme pokračovat,“ zafuněl, popadl vyděšenou Buenu a pokračoval v prodírání se roštím.

Jak dlouho šli, to se nedalo přesně určit. Předně podle toho, že pod korunami stromů zcela zmizelo jakékoliv jasné světlo a bylo tak těžké vůbec rozhodnout, zda je noc nebo den. Několikrát sice Rakiš udělal přestávku, aby se napili ze zurčících potůčků nedaleko nebo se najedli bylin. Nikdy ale přestávky netrvaly déle než pár minut. Delší přerušení pochodu tak přišlo až ve chvíli, kdy dvojice dosáhla širokého toku řeky Napaldii, obrovské horské řeky, která

protékala skrze celý Hvozd od Dol Anastasu až do Paytonu. Bueně při jejím spatření poskočilo srdce radostí.

„Rakiš měl přece jen pravdu. Ví, jak a kudy nás odtud dostat. Třeba dnešek přece jen ve zdraví přežijeme,“ pomyslela si Buena a neubránila se slabému pousmání.

„Neradoval bych se. Ta těžší část cesty nás teprve čeká. Právě u řeky je největší počet hlídek,“ varoval, snad jako kdyby věděl, co si Buena myslí, Rakiš. „Dál budeme muset pokračovat až za té nejhustší tmy, jinak je tady velké riziko odhalení,“ pokračoval trpaslík a s nečekanou pílí začal shánět místo pro krátkodobý tábor. Nakonec našel jeden vykotlaný strom, kam se i s Buenou ztěžka vyšplhali. Chvíli společně pozorovali, jak se smráká, ale za chvíli začali pomrkávat a po chvíli další i klimbat. Od toho už byl jen krůček k tvrdému spánku vysílených...

První, co Rakiše o několik hodin později probudilo, byla rána. Rána, jaká se ozve jen po výstřelu a která byla spojena

s úpěním a nářkem. Rakiš vyděšeně nadskočil, sručkoval dolů na zem a začal nervózně pobíhat okolo stromu.

„Bueno, Bueno, musíme pryč!“ vykřikl a vylezl zpátky na strom, jen aby šťouchl do žeber spící dívky a připravil jí tak nemilé probuzení.

„Jsou tady, jsou na stopě. Musíme pryč!“ šeptal na ní Rakiš hystericky a táhl ji dolů ze stromu. „Slyšel jsem výstřely, nemohli být od nás dál než kilometr. A blíží se.“

To tragicky měnilo situaci. Z organizovaného přechodu řeky se nyní hrozil stát běh o holý život.

Nestor chytil stopu dvojice zajatců již kousek před tím, než

narazila na mrtvého elfa se zlomenou rukou. Ač se ona dvojice vězňů úpěnlivě snažila zakrývat stopy, správnému stopaři rozhodně nemohly ujít v řadě za sebou polámané listy, či nalomené větve zhruba ve výšce očí. A tak dále Nestor, Mettelus Pucus a několik dalších lovců pokračovali najisto. Podle informací, které postupně Nestor získával, musela dvojice jednoznačně zamířit k řece, odkud se podle všeho chtěla dostat k Paytonu. A protože u řeky jsou jen tři místa, kudy by mohla dvojice jít, navrhl Nestor (samozřejmě po schválení svého návrhu od Mettela Puca), aby se lovci rozdělili do dvojic a každý hlídal jedno místo potenciálního přechodu. Ostatní, ač nevrle, souhlasili.

Jak Nestor očekával, Mettelus Pucus projevil zájem být s ním v týmu. Z toho důvodu také uvázal koně nedaleko hlavní stezky, sundal ze sebe několik kilogramů železa, které obdivně nazýval „velitelským brněním“ a potichu, tak, jako kdysi za mladých let, se pustil za Nestorem. Netrvalo dlouho a našli další stopy, ještě čerstvé. Teď už mohlo být vše otázkou jen několika

minut.

Nestor vytáhl kuš, Mettelus Pucus ho následoval a oba se pomalým krokem blížili směrem k zurčící bystřině. A byli skoro již u ní, když na ně ze zálohy vyskočila dvojice trestanců. Jeden z nich byl (pokud si Nestor z listin na Mettelově stole správně pamatoval) bývalým výběrčím daní v Paytonu, který se až příliš zajímal o investice Mettela Puca do místních nemovitostí. Druhý pak zamířil do Hvozdu pro žhářství.

„Zajímavé, jak strach ze smrti lidi spojuje,“ pomyslel si Nestor při pohledu na otlého úředníčka a vysokého žháře, kteří se na ně nyní blížili s naostřenými kudlami v rukou. Nestor si ale poradil s horší cháskou. Už se chystal, jak několika rychlými pohyby zlomí oběma mužům vaz, když Mettelus Pucus bez rozmyslu sáhl po pistoli, odjistil záklopku a vystřelil hlasitou ránu, která vyplašila ptactvo na kilometry daleko. Díky tomu sice oba muži odletěli několik metrů vzad a z hlav jim zůstaly jen podivně

zmuchlané zkrvavené koule, ale zároveň tím dostala varování druhá dvojice, po jejíchž stopách nyní Nestor s Mettelem směřovali.

„Vyplašili jsme je, musíme zrychlit,“ zavrčel Nestor, nasadil si kuš na záda a rozeběhl se k řece. Mettelus se ho těžkopádně pokoušel následovat. Několik rychlých temp stačilo Nestorovi k tomu, aby dosáhl bahna u řeky a aby zaostřil na dvojici přeskakující po kamenech skoro již u protějšího břehu.

„Rychle, střílej!“ vykřikl Mettelus, který ztěžka doběhl Nestora a spatřil prchající dvojici. „Střílej, než se dostanou na druhou stranu! Tak dělej!“

Nestor jako kdyby snad neslyšel. Jen se napřímil, stále se dívaje na prchající dvojici, a do nosních útrob nasál čerstvý vítr nad řekou.

Pak se ale nečekaně hbitě vymrštil, popadl luk, který nesl na druhém rameni, lepší než těžká a nemotorná kuš, kterou ho

vyzbrojili v pevnosti, nadskočil a stejně snadno a plynule, jako zkušený lovec usmrcuje laň, zasáhl jednoho z dvojice přímo do zátylku.

Onen uprchlík se ještě chvíli nehnutě držel nad vodou, než se roztrásl a celou svou vahou se zřítil do hlubin.

Ozval se bolestný sten, hysterický křik a pláč, načež druhý z uprchlíků několik vteřin nehnutě zíral na tělo, které před chvílí stálo vedle něj a teď mizelo kdesi v hlubinách.

„Byl to ten trpaslík, a ta stojící je určitě princova běhna!“ ozval se za Nestorovými zády Mettelus Pucus.

„Střel jí do nohy, ať jí můžeme chytit a odvést do pevnosti. Několik mužů po ní zálibně koukalo, takže když jí trochu vykrmíme, mohla by nám dobře posloužit,“ dodal a poplácal Nestora po rameni. Ten se na svého velitele otočil s lhostejným výrazem v očích.

„Co z toho kouká pro mě?“

„Můžeš být její první,“ uchechtl se Mettelus.

„Ta holka mě absolutně neláká,“ zavrtěl hlavou Nestor. Mettelus se zamyslel.

„Chci prince Merciona. Chci, abyste sestavil tým a poslal nás ho najít. Už se tady po lesích toulá moc dlouho,“ řekl Nestor rozhodně a jako naschvál začal sklánět svůj napjatý luk směrem k zemi. Nevyslovená výhrůžka donutila Mettela k rychlému rozhodnutí.

„Dobře, ať je po tvém. Hned po návratu sestavím tým s pověřením najít prince Merciona za jakoukoliv cenu. A možná i s úkolem konečně vystopovat ty prašivý elfy. Co říkáš?“ Poslední větu pronesl Mettelus se znatelným úšklebkem, kterým jako kdyby se pokoušel získat nad Nestorem opět vrchu. Vždyť mu přece tvrdil, že ví, kde elfy hledat, tak ať se ukáže.

Nestor ale přijal políček beze slov.

„Platí.“

„Platí,“ odpověděl s úlevou Mettelus.

Nestor už si ho ale nevšímal, pozvedl luk, napjal tětivu a jím vystřelený šíp se za pár okamžiků zabodl do Bueny, která se prodírala blátem na druhém břehu řeky. Sice jí jen nepatrně škrábnul, ale zpomalil jí natolik, že než se vymotala z bahnité pláže, měla své dva pronásledovatele již za polovinou řeky.

Útěk se nezdařil, Rakiš byl mrtvý a ona se vracela do Předělových hor...

II. Hvozd

Mýtina byla skrápěna ustavičným deštěm. Stromy se prohýbaly pod silou větru a jejich větve pod obrovským nárůstem tlaku praskaly a padaly na provlhlou zem. Po té se valily potůčky bahna a smůly, v nichž se ztrácela tráva i drobný lesní porost. Déšť udeřil na Hvozd již před třemi dny a nemínil přestat. Byl ochoten držet svůj stín nad lesem až do posledního dechu, poslední kapky, posledního shluku páry.

Mercion klečel nad jednou velkou louží a upřeně se do ní díval. Z rány pod okem, utržené při pronásledování vojáky Hvozdu minulou noc, mu stále kapala krev a sama rána hnisala. Vlasý pak měl Mercion slepené směsí krve a hlíny. Šat měl potrhaný a byl nyní prakticky holý, čímž se odhalovalo jeho pohublé tělo s vystouplými žebry a mnoha jizvami. I kožený pásek s pochvou pevně obepínající meč se na Mercionově těle již jen taktak udržel a

on se tak musel neustále přesvědčovat o jeho přítomnosti. Mercion se díval na svůj zubožený vzhled a vzpomínal na dny dávno minulé, na dny uplynulé, kdy byl zdravým, mladým princem plným ideálů.

Jak se ale všechno změnilo. Jak se fungující věci zhroutily a nahradila je anarchie. Kam Mercion dospěl po dlouhé cestě...až do současnosti, kdy byl již několik dnů štván vojáky Hvozdu. Prakticky od zničení vojenského vozu a Mercionova osvobození byl stále na útěku. Všude číhalo nebezpečí a Hvozď jen nesnadno podával princi svou pomocnou ruku. Mercion ale po pár záchranách svého života před pronásledovateli začal Hvozď respektovat a prozkoumávat. Díky tomu získal alespoň malou výhodu. Dokázal se nyní skrývat ve stínech, plížit se neslyšně jako dravá zvěř a díky pobytu v temném lesoví získal výborné noční vidění.

A tak Mercion přežíval. Ale dnes mu již síly opravdu docházely. Pořádně nespál ani nejedl a deště, které přišly, mu umožnily si alespoň na chvíli odpočinout od pronásledování. Ale to

brzy opět nastane a on byl již tak zubožený, že si nebyl jist, zda dokáže dlouho vzdorovat.

Neví, ale pokusí se o to. Pro Rakiše, Buenu, otce, bratry, sestry i pro část jeho vlastního lidu, která v něj stále věří. Mercion se omyl v louži hlavu, smyl ze sebe zaschlou i čerstvou krev a pak se z louže i napil. Voda byla hnilobná a páchla, ale on ji hltal, jako kdyby to bylo to nejsladší víno. Po pár doušcích pak usnul vedle louže sladce, jako kdyby vyjedl celou královskou spíž. Hlavu mu zaplnily sny, kdy on a jeho rodina byly zpět v Ras Pharas.

Všichni seděli v komnatě krále Anduira, smáli se a dívali se na pulzující město. Matka, kterou Mercion nikdy nezažil, ho výskala ve vlasech a smála se, přičemž její hnědé oči zářily. Berethor se sladce usmíval na děvečku postávající u dveří a ta jeho úsměvům jen ztěžka odolávala. Caelis pak byl u otcova boku, něco mu šeptal a usmíval se vědoucím úsměvem. Vtom do místnosti vtrhly sestry Aona a Faora. Faora měla na sobě dlouhé šaty a tvářila

se vážně. Na obličejí měla silnou vrstvu pudru a své velké hnědé oči měla zvýrazněné černým líčidlem. Ve vlasech měla zapletené kvítí. Aona pak byla v malé růžové košilce, její růžové tvářičky odhalovaly roztomilý dětský úsměv a její napřážené ruce veselost a hravost. Aona přiběhla ke svému otci, objala ho a začala mu prsty laskat jeho vousatou bradu. Za princeznami přišli i bratránci a sestřenice z Errolu.

Lordi a bratránci princů i princezen Uldart a Talheim byli dospělými silnými muži zasedajícími ve Velké radě. Oba měli vousatou tvář a jasně modré oči. Mercion se ani s jedním z nich nikdy nesblížil, ale měl je rád jako rodinu a jistě i oni jeho. Vedle starých bratránků pak byly dvě mladší sestřenice, Lara a Mina. Jejich matka s králem příliš nevycházela a zůstala doma, ale její dcery byly milovány Ras Pharas a říkalo se jim „Bouřlivé sestry“ pro jejich milou ale nejistou povahu. V Mercionových snech byly malými dívkami, ale nyní jim jistě je již okolo dvaceti- asi stejně jako Mercionovi. Do místnosti se pak ještě vkolíbal malý Leos z

Errolu, hrající si s malým dřevěným koněm, a za ním vešel strýček Fillias. Ten měl, od chvíle, kdy si na něj Mercion pamatoval, vždy skelný pohled, příliš toho nenamluvil a jeho klouby byly rudé jako krev. Když ho Mercion viděl naposledy, opíral se lord Fillias o pevnou dubovou hůlku a usrkával tišící čaj.

Za rodinou pak ještě vešel lord Hiron, pár kuchtíků a sluhů z Ras Pharas a pár chlapců, se kterými Mercion po večerech cestoval městem a učil se šermovat. Svět byl krásným místem a v pokoji vládla dobrá nálada. Mercion ji nasával plnými hrstmi, protože věděl, že se již brzy probudí do bezútěšné reality.

Náhle se začal obraz mlžit, postavy blednou a světlo temnět. Mercion vykřikl a bránil se probuzení. Jenže to přišlo náhle a on byl opět ve Hvozdu. Ležel u louže, z hlavy mu kapala krev a proudy vody mu nehlučně stékaly po těle. Byl zpátky ve světě bez šance a naděje, ve světě, kde byl na útěku a lovnou zvěří lidí, jež mu měli slíbit poslušnost. Neměl ani přátele, ani spojence. Jen víru v ideály a

malou naději.

Mercion se zvedl a rozkoukal se do temnoty Hvozdu. Potom sáhl po ostří meče. Uchopil meč, naklonil hlavu a s pohledem do louže si začal pozvolna odřezávat krví a vodou rozmáčené vlasy. Své krásné hnědé vlasy, památku na jeho matku, jeho charakteristické znamení po celý jeho život. Jediný odkaz, který mu po rodině zbyl. Mercion pomalu odřezával zplihlé pramínky vlasů a ty dopadaly na mokrou a studenou zem. Pramínky byly nyní rudohnědé a plné zaschlé krve. Mercion je precizně a důsledně odřezával. Dokud nenahmatal, že jeho hlavu nyní tvoří již jen rozčepýřené strniště vlasů. Podíval se do louže a uviděl jiného člověka. Měl nyní krátké hnědé špatně sestříhané vlasy, mezi nimiž vystupoval unavený plochý obličej s malýma očima a rozpraskanými rty.

„Zrodil jsem se dnes znovu. Zrodil jsem se, abych přestal utíkat a být lovnou zvěří. Zrodil jsem se, abych se stal lovcem a

konečně vykonal pomstu,“ řekl Mercion sípavým hlasem a zadíval se do hlubin Hvozdu. Někde tam na něj čekala jeho pomsta.

„Tady ho nenajdeme. Pro dnešek bych to zabalil,“ řekl jeden z mužů oděný v černozeleňém kabátě s vysokým límcem, s kloboukem na hlavě a těžkou sekyrou zavěšenou na zádech.

„Taky si myslím. Určitě už se zase schoval někde hluboko v lese,“ přidal se další.

„Ticho! Poslouchám,“ přerušil jejich reptání Vastus, velitel jejich průzkumné mise. Napnul uši, jichž již tolikrát využil pro prozkoumávání Hvozdu, a zaposlouchal se do šumění větru. Skupinka mužů vedle něj nejistě přešlapovala na místě. Vastus chvíli poslouchal, pak se k nim otočil.

„Byl tady. Možná ne dnes, ale včera určitě. Jdeme po správné stopě.“

„Budeme za ním tedy pokračovat i teď v noci?“

„Ne. Postavíme tábor a určíme hlídky. Nestor jde první.“

Vastus Nestora neměl příliš v lásce. Teprve před několika týdny se objevil u hranic Hvozdu na jednom z mnoha stanovišť. Zrovna v době, kdy tudy cestoval Mettelus Pucus do Předělových hor. Ten Nestor mu tam tenkrát zachránil život před skupinkou poblázněných elfích domorodců, jinak běžně skrytých v hlubinách Hvozdu, a za to si ho Mettelus vytáhl k sobě a udělal z něj „svého“ muže. To, že byl Nestor „jeho“ mužem bylo také důvodem k tomu, že ho Vastus i přes protesty musel přidat do své průzkumné skupinky, jež potají pátrala po princí Mercionovi po jeho úniku. Vastus od zařazení Nestora do týmu dával muži najevo pohrdání a držel si od něj odstup. Stejně jako většina mužů, se kterými Vastus pracoval již delší dobu. Nestor byl něčím podezřelý. Nikdo nevěděl

čím, ale byl podezřelý.

„Vyrážíme za úsvitu. Dobrou noc,“ řekl Vastus a zanechal Nestora na stráži před pětící stanů. Hon byl v plném proudu a stopa prince byla stále čerstvější. Už to nemohlo déle trvat.

Ráno rozdělali oheň a upekli si malého srnečka, jež jednoho z mužů nedopatřením vyrušil na hlídce. Po rychlé snídani ihned zahladili stopy po jakémkoliv táboření a rozhodli se vydat dál. Princ již nemohl být daleko, jenže se stále více vzdalovali od známých a prozkoumaných míst.

Říkalo se, že pánem Hvozdu jsou elfové. Jenže ti byli již několik desetiletí pro obyvatele Vejeneje hotovou raritou. Už při

příjezdu lidí ze Starého světa totiž nedokázali čelit podivné nemoci a jejich počet se rapidně zmenšil. Elfové s tím zkoušeli bojovat, ale nakonec se vzdali všech snah a ustoupili do hlubokých lesů, kam se nikdo z lidí neodvážil. Jenže Hvozď, největší zalesněná oblast Vejeneje, dosud stále neprobádané a desetiletí magicky odpuzující jakoukoliv snahu o kolonizaci, se léty na krajích systematicky zmenšoval a mezi lidmi se začaly povídat řeči.

Řeči o skupinách vysokých postav se špičatýma ušima a spanilými tvářemi, které vyjížděly na medvědech či jelenech za hlubokého soumraku z lesů a meditovaly pod korunami stromů. Řeči o spanilých postavách najímaných na zkulturování míst opuštěných po těžbě. Řeči o tajemných návštěvách v Hrubém kameni, kam nebyla připuštěna jediná lidská duše. Lesní elfové se po dlouhých letech opět stali postrachem lidí ve vesničkách rozestých okolo Hvozdu. Staré příběhy, kterými se po večerech strašily zlobivé děti, opět ožívaly.

Někdo řečem a příběhům věřil, jiný ne. Ale z pověřčivosti raději nikdo ve Hvozdu příliš nebádal. Prostě jen pro jistotu. A místa, kam vedly Mercionovi stopy, se nacházela nebezpečně blízko brodům, za nimiž číhali nejen stromovci a divoká lesní zvířena, ale možná také tito elfové. Příběhy tvrdily, že možná žili ve velkém městě, nad kterým Světlonoška nezapadá a čekají na svojí šanci pomstít se lidským dobyvatelům a plenitelům jejich vlasti.

Vastus rozdělil úkoly svým mužům a sám se vydal společně s Nestorem, kterému nedůvěřoval, a výborným stopařem odkudsi z Napleosu směrem k brodům.

Když jeho skupina opouštěla ostatní muže, viděl jasně vystrašené pohledy a slyšel špity o jasné sebevraždě. Měl však úkol a ten musel splnit. Vykročil do jámy lvové...

Generál Paelon Tarastar-velmi významná postava dějin Jihozemě, jež v mnohém předčila všechny panovníky Cirrady, vládnoucí za jeho doby. Ty také překonal nejen mocí, ale i rozsahem dobytého území. Na jeho dvoře bylo obrovské množství vědců, letopisců, alchymistů i různých šarlatánů. Jako první velký vládce Jihozemě vybudoval pevnou síť špehů a vyslanců ve všech koutech světa...

Svannova velká kronika-Paelon Tarastar

III. Krvavé moře

Generál Paelon měl své tlusté tělo, zabalené v plášti z těch nejluxusnějších a nejprizpůsobivějších látek Cirrady, vtěsnané do prostorné polštáři vykládané sedačky s rytinami zobrazující výjevy z dějin Jihozemě. Sedačku mu před několika lety daroval jeden obchodník pro „dobré vztahy“. Bylo to tenkrát, když Paelon porazil pirátskou flotilu a donutil je složit mu hold. V pirátském jazyce je tak vlastně donutil k poslušnosti a největší oddanosti. Od těch dob piráti sice stále přepadali lodě na mořích, plenili přístavy a běsnili v krčmách. Ale vše bylo pod Paelonovým dozorem. Piráti a celá jejich síla byli jeho. Tenkrát se mu začali klanět obchodníci a pašeráci, tenkrát ho začali nazývat „Král na moři“ a nosit mu dary, aby se dostali do jeho přízně. Tenkrát si Paelon uvědomil, že jeho dávný sen o pokoření draků se možná začíná stávat skutečností.

A nyní byl sen jen krůček od svého naplnění.

Paelon se nacházel v prostorném domě s deseti ložnicemi, velkým sálem pro přijímání hostů a pro vítání audiencí a také s

velkou zahradou s výhledem na moře a nádherným altánem ze všech stran obepnutým vlčími máky, vinnou révou a břečťanem. Dům si Paelon koupil také již před mnoha lety a sloužil jako jeho dočasné sídlo a útočiště, pokud jeho muži a lodě podnikali zteče v Krvavém moři.

Dnešního dne ale Paelon neodpočíval. Ve velkém sálu, kde se rozvaloval, seděla na honosných křeslech skupina velmožů a šlechticů, která se cpala těmi nejvybranějšími lahůdkami, zapíjela je tím nejdražším vínem a přitom neustále šilhala pohledem po Paelonovi. Co jim chce asi říci? Proč je pozval tak znenadání? Nestal se snad nějaký neočekávaný problém?

Paelon se těm ubožákům jen v duchu smál. Ve skutečnosti si je jen chtěl prohlédnout a ověřit si, kolik věrných by následovalo jeho povolání do zbraně. A byl potěšen. Přístaviště u jeho ostrova i u blízkých ostrovů bylo zcela zaplněno loděmi-velkými, malými, galérami i fregatami. Jen na lodích a u nich se nyní motalo okolo 5

000 vojáků, což byla pro začátek hodně slušná síla. Vzhledem k tomu, že právě lodě byly Paelonovou slabinou a největším problémem.

Veškerá svá tažení totiž musel vést po moři. Jinudy nemohl. A protože většinu pirátských lodí zničil při podrobovacích manévrech a obchodníci disponovali jen malými loďmi vhodnými pouze k převozu nákladu, Paelon neměl prakticky žádné lodě schopné útoku, dobývání a převážení větších počtů mužů. Galéry-obrovské lodě s nehorázně velkou výdrží, kapacitou i silou a rychlostí plavby- měl Paelon nyní pouze čtyři. Další tři pak měli jeho spojenci ze Svobodných zemí nyní přítomni na hostině. A dalších osmdesát až sto kotvilo u pobřeží Vejeneje. Právě tyto lodě chtěl Paelon získat a právě ty mu slíbil lord Allistar. Ale zatím se pořád neměl k dodržení slibu a jejich vydání. Jako kdyby získával čas. Ale na co?

Paelon se zadíval na své spojence hodující v jeho síni.

Věděl, že v případě zrady Ras Pharas by mu ochotně vyjeli po boku. Ale, a to věděl jen Paelon, byli by poraženi. Ač byl nyní Paelon postrachem moří a jeho pověst ho všude předcházela, věděl, že je to jen nafouknutá bublina. Nikdy neměl velkou armádu a nikdy nebojoval velkou bitvu. Vždy jen pomocí malých střetů a útoků vybojoval důležitá vítězství. To ale šlo jen proti malým frakcím, jako byli piráti nebo nejednotní šlechtici ze Svobodných zemí. Kdyby se nyní Paelon postavil proti Ras Pharas a království Vejenej, to, ač bylo nyní rozděleno mocenským bojem a nemělo daleko k rebelii, by ho nakonec porazilo a zahnilo k ústupu. Naštěstí to ale nevěděl ani ten pošetilec lord Allistar, ani nikdo z jeho lordů, ani nikdo z příznivců starého krále, jenž se nyní skrývali a pomalu plánovali. Díky tomu mohl vyčkávat i Paelon. Čekat, až lord Allistar konečně splní svůj slib a on, generál Paelon Tarastar, získá pro své tažení nejen tolik potřebné loďstvo, ale i nejmocnější království Jihozemě (tedy do nedávné doby) Vejenej...

„Špína jako ty by měla jíst zbytky u ohně, ne se cpát do hodovní síně,“ řekl strážce posměšně a udeřil Varra do žeber. Ten se skácel na kameny dlážděného rynku a popadal dech.

„Jsi ostuda naší společnosti. Nejraději bych tebe a tobě podobný plebs vykuchal a spláchl do strouhy,“ přidal se hned další strážce, jenž vyšel z pootevřené brány sídla generála Paelona, kde se konala slavnostní hostina. Varro mu nedokázal odpovědět. Stále jen ležel na zemi a ztěžka dýchal.

„Klid’ se odtud. Vrat’ se na loď a nažer se krys,“ poradil Varrovi posměšně první strážce a opřel se o pevný ocelový rám dveří. Varro se začal ztěžka zvedat ze země opíraje se o levou ruku. Pravou ruku držel v nepřírozené poloze u těla.

„Já...já...já jsem Varro Daecius. Jsem kormidelníkem na

lodi *Zářivý příhon*. Přicházím s poselstvím pro generála Paelona Tarastara zvaného „Krále na moři“. Znovu vám to opakuji. Je to naléhavé, pusťte mě dovnitř.“

„Tos uhod! Nevěřím ti ani slovo,“ řekl strážce u brány a společně s druhým strážcem se rozchechtali tak, až jim slzeli oři. Varro, pomalu se sbírající ze země, je pouze sledoval vybledlýma očima a čekal, co se bude dít ohledně jeho žádosti. Když se strážedost zachechtaly, strážce blíže u brány se nevěřícně podíval na Varra.

„Ty jsi ještě tady? Nepochopils snad, že tě dovnitř nevpustíme. Generál má hosty a nechce být rušen. NIKÝM!“ Po těchto slovech druhý strážný do Varra vrazil a ten se opět složil k zemi. Strážný ho silně kopl do hýždí.

„Leť zpátky do přístavu a už nám tady nesmrd’,“ řekl ještě. Pak poklesajícího Varra něco praštila do hlavy a on ztratil vědomí.

Toho nabyl, až když ležel ve smetí vedle mrtvých ryb, splašků vylévaných z oken a zkaženého kvasícího ovoce obletovaného mouchami a vosami. Opatrně se vyhrabal na nohy a zorientoval se. Ležel ve stoce tvořené vysokou kamennou zdí z obou stran. Ve stoce jejíž jedna strana vedla do moře přes skalisko a druhá asi k improvizované kanalizaci, kde by mohl být žebřík zpět na povrch vhodný k chůzi. Varro se začal přes hory odpadků a zdechlin prodírat směrem k největším kupám, kde měl být výstup ze stoky. Nakonec, po přeizení několika zlehka zasmrádlých kopic rozkládajícího se čehosi, našel starý dřevěný žebřík. Po něm pak vylezl na ulici, jež byla z jedné strany tvořena otevřenou stokou a z druhé malými kamennými domy s úzkými okny.

Varro, dle svých námořních zkušeností, odhadoval, že tyto domy tvoří přirozenou hradbu centra města. Dříve to jistě byly hradby, ale vzhledem k tomu, že na město nikdo neútočil, se přeměnily v příbytky. Nyní se jimi jistě dá projít a dostat se zpět na dlážděnou cestu vedoucí přes kopec až do většího kamenného sídla

generála Paelona.

Jenže tam Varro již byl a nechtěl se tam vracet. Všichni kromě generála s ním zacházeli jako s mrzákem. Dokud byl ještě zdrav, tak si ho předcházeli, ale ode dne, kdy se změnil, se stal nejsnadnějším cílem posměchu. Lidé si na něm léčili své komplexy, své chmury a své strachy. A Varro to mohl jen mlčky snášet a snažit se přežít. Jediný generál Paelon bral v potaz jeho názory a dokonce ho opět učinil kormidelníkem. I když jen na malé provinční lodi vozící po moři zásoby a vzkazy. Varro byl ale na *Zářivý příhon*, jeho posádku i účel hrdý. Díky této lodi a důvěře generála Paelona dostal jeho život opět smysl a on se mohl podílet na hýbání věcí.

Varro zde ve městě původně ani neměl být, ale poslední zprávy, jež Zářivý příhon přivážel, ho donutily pokusit se ihned vyhledat generála a o všem ho zpravit. Říct mu o sporech ve vedení Vejeneje, o zachycení prince Merciona a jeho záhadném útěku ve Hvozdu, o velkých personálních čistkách v Ras Pharas, kdy místa

uvolněná po místních zabírají věrní Dol Anastasu. Tyto věci generála Paelona velice zajímaly a Varro měl nyní tolik zpráv, tolik novinek. Ale kvůli dvěma pošahaným zakomplexovaným podnapilým strážcům u brány se teď bude muset vrátit na loď a počkat, dokud hostina neskončí. Což může trvat hodiny, dny, ale i týdny. Dle záměrů, jež má generál.

Varro už ale neměl chuť znovu zkoušet štěstí. Beztak mu nikdy příliš nepřálo. Raději se sebral, oklepal ze sebe lejna a pach rybiny a vydal se zpět k malému molu na samém kraji ostrova, kde, skryta za řídkými stromy, kotvila jeho loď.

Generál Paelon procházel rozlehlou halou svého sídla v doprovodu dvojice žen. Jednou z nich byla krásná mladá dívka se

smetanovou pletí a velkýma hlubokýma hnědýma očima. Měla havraní černé vlasy sčesané do culíku a perfektně padnoucí šaty, jež ji pro nenasytného Paelona zvýrazňovaly na správných místech. Dívka se jmenovala Miani, nyní již Miani Tarastar. Pocházela z pouště, z kmene nharů, jež sám sebe nazýval kmenem věčných poutníků. Nharové stejně jako mnoho ostatních národů, nedělili Jihozem na světové strany (jejichž rozmístění bylo beztak sporné a každý národ měl své vlastní) ale na plavé země, což byly všechny země pod Velkou pouští, a na země obdělané, což byly všechny země nad velkou pouští. Sami Nharové totiž přišli z obdělaných zemí kdysi dávno před staletími a od těch dob si žili klidným životem v horách v poušti, dokud se nesetkali s roztahovačnou politikou Cirrdy.

Světové strany Jihozemě- Jihozem je rozdělena dle rozličných kritérií každého národa. Lidé Cirrdy považují svůj pouštní domov za Sever a všechny ostatní země označují za Jih. Stejně tak ale označují svůj domov Nordové, pro něž je všechno

krom jejich ostrovů Jižní a změkčilé. Obyvatelé Haenoru pak rozlišují sever směrem k Severním ostrovům, jih směrem k Cirrdě, západ směrem k Vejeneji a východ směrem k Ostrovům lebek (dle východu a západu Světloňšky). Vejenej pak používá stejný systém, který ale neuznávají elfové a trpaslíci, jež používají asi osmero termínů pro orientaci v Jihozemí. Proto je každé určení směru a světových stran subjektivní a většinou se udává dle národu, či jeho příslušníků.

Miani kdysi dávno nenáviděla Cirrdu a přála si její záhubu. Jenže pak jednoho dne jeden její krutý bratr souhlasil s jejím prodejem do otroctví pro velkého muže z Cirrdu a ona na svůj národ a zem zanevřela. Poté svou krásou uhranula svého nového pána-generála Paelona-a dotáhla to až na jeho konkubínu, jež si bral sebou na cesty, na nichž byl několik posledních let. O jejich vztahu a jejich choutkách se všeobecně vědělo, a pokud se objevila ve společnosti Paelona nikdo již nic nenamítal. Pokud ano, generál ho nechal shodit z útesu do moře, rozčtvrtit nebo zavřít do podzemních

kobek, jež nechal postavit pod sídlem.

Vedle bývalé otrokyně a pouštní ženy Miani Tarastar kráčela také mladá dívka. Byla snědá s dlouhými silnými blondatými vlasy. Měla zelené oči jako kočka, pihovatý nos a mírný předkus. I tak ale byla svým lidem považována za krásnou a díky své milé povaze a upřímnosti byla nejoblíbenějším členem královského rodu vládnoucímu v Saestromu. Tedy to tak alespoň bylo, než ji dostal na vychování strýc Paelon a ona se stala jeho politickým trumfem. Dívka se jmenovala Shuria Tarastar, nebylo jí více než sedmnáct let a byla nejstarší dcerou krále Saestromu v Cirrdě a neteří generála Paelona. A nyní také byla jeho svěřenkyní a vlastně i rukojmím, díky kterým bratr Paelona tiše trpěl jeho mocenské snahy a pletichy. Nebo to tak alespoň Paelon mnohdy říkával.

Shuria byla Paelonem odvezena ze Saestromu před necelými třemi lety. Často byla zavřená v jeho sídlech nebo jako host dlela ve Svobodných zemích. Nehnula se nikam bez početné domácí stráže a

Paelon ji jen nerad pouštěl na vyjížděky na koni po pobřeží. Při nich na ni tak dohlížela Miani, které říkával Paelon „Perla pouště“. Miani Shuria nenáviděla a dělala jí ze života peklo. Samozřejmě v nepřítomnosti Paelona. Ten byl totiž zase na Shuria přesladký i když ona již dávno prohlédla jeho krutost a úskočnost. A také zaslechla o jeho činech a nezřídka i o úmyslech, když o nich hovořil za zavřenými dveřmi pracovny se svými věrnými vojáky.

Generál Paelon Tarastar ztěžka nesl své obří tělo a zubil se na Shuriu. Ta mu jen neochotně úsměv oplácela. Tušila zradu.

„Děvenko, tvá svatba se již blíží,“ řekl generál a pokračoval, „ctěný lord Vejenyj či jeho bratr Hyrian se nyní hádají o to, který z nich tě pojme za svou choť a zpečetí mé přátelství s Vejenejí. Proto

tě možná i vezmi sebou na zdvořilostní návštěvu Ras Pharas. Aby si tě prohlédli a konečně se vyslovili.“

„Jak poroučíš, strýčku,“ řekl Shuria nuceně a dívala se do země.

„Myslím, že bys měla svému strýci ukázat větší radost,“ řekla s nosovým pouštním přízvukem Miani a propálila Shuriu pohledem.

„Jsem ti vděčná, strýčku. Opravdu jsem,“ řekla tedy Shuria a stále hleděla do země.

„Nevidím na tobě radost, ale věřím ti. Budeš dobrá manželka i matka,“ řekl Paelon a stiskl Shurii ruku tak, až Shuriiným tělem projel záchvěv bolesti.

„Hlavně, abys byla poslušná, mé dítě. Hlavně to,“ přízvukovala Miani a smála se smíchem připomínajícím škleb, který

u ní Shuria viděla vždy, když jí mohla Miani něčím ublížit.

„Proč mě tak nenávidí? Co jsem jí provedla?“ přemýšlel Shuria často odpověď nenacházejíce.

„Mé dítě, rozhodl jsem se, že do Ras Pharas popluješ již zítra. Já osobně s tebou sice cestovat nemohu. Ale vybral jsem své věrné muže, kteří tě doprovodí. Jdi si tedy nyní zabalit. Odjíždíš s prvním ranním větrem,“ pokračoval ve své řeči Paelon a pustil Shurii ruku. Shuria chvíli nerozuměla, jenže pak jí vše došlo. Její strýc ji prodal za spojenectví do Ras Pharas a nyní ji vysílá jako kus dobytka, aby se na ni mohli její budoucí nápadníci podívat. Jak nechutné!

To si ale říkala Shuria jen v duchu. Navenek svému strýci poděkovala, políbila tvář jemu i jeho milence a odebrala se v doprovodu trojice vojáků do své kamenné komnaty. Byla malá s

jediným zamřížovaným oknem, krbem a postelí. Do ní konečně Shuria vešla sama, zabouchla dveře a v temnotě přerušené jen občasnými záblesky ohně z malého krbu v rohu pod oknem a tichu přerušeném jen vrzáním postele, se usedavě rozplakala. Chtěla by sice nyní vyběhnout z chodby, zabít svého strýce i jeho milenku, jeho vojáky a pak odjet zpět domů. Jenže to byl jen sen. Ve skutečném světě mohla jen sedět, plakat a čekat na ráno. A na cestu do Ras Pharas.

Silný vítr bičoval pobřeží, když princezna Shuria Tarastar nasedala do připravené lodi. Byl to malá kocábka s dvaceti vesly a jednou kajutou. Ale k cestě v utajení se hodila. Shuria dobře věděla, že Cirrda ani Paelon nejsou v Ras Pharas příliš vítáni a ona tak musí

jet utajeně. Bude muset vystoupit někde u skalisek a proplížít se do města jako stín, aby teprve tam byla odhalena a byly s ní vykonány ty určité plány, o kterých ví jen její strýc a lord protektor.

Ona sama s tím nic neudělá. Byl jen ženou mezi muži, jen křehkým stvořením mezi krutými vojáky a mezi jejím strýcem, jež ji měl rád u sebe jako politický nástroj a nikoliv jako milovanou příbuznou. Alespoň, že díky cestě do Ras Pharas ho delší dobu neuvidí.

„Jste připravena, princezno?“ zeptal se vysoký kapitán lodi s malým knírkem nad horním rtem. Shuria přikývla.

„Poplujeme několik dní. Vše závisí na počasí. Pokud se moři uklidní, mohli bychom být v Ras Pharas za dva dny,“ pokračoval kapitán a vedl Shuriu do její kajuty. U jejích dveří Shurii popřál hezkou plavbu, nechal ji vejít a zavřel za ní dveře. Pak kapitán vyšel z lodi zpět na pevninu ke generálu Paelonovi.

„Ručíš mi za její život tím svým,“ řekl generál zamračeně. „Nerad ji dávám z rukou. Je příliš cenná. Ať je neustále hlídána a do města ji raději vůbec nepouštějte. A hlášení o jejím pohybu chci mít na stole každý den. Rozumíš!“

Kapitán přikývl, rudý vztekem i ponížením.

„Je to moje pojistka. Když ji spřízním s Vejenejí, již nikdo mi ji nedokáže odebrat. Takže ji tam koukej v pořádku dovézt, provdat za jednu z těch krys a zase přivést zpátky,“ řekl generál výhruzně.

„Ano, pane. Vynasnažím se,“ odpověděl kapitán a rychle zamířil zpět na loď komandovat své muže. Beztak s ním již Paelon neměl co probírat.

Lod' odrazila od břehu a zamířila z malého ostrova kdesi v Krvavém moři do největšího města Jihozemě Ras Pharas na palubě s princeznou Shuriu. Lod' se nazývala Zářivý příhon a v Ras Pharas

měla sehrát větší roli, než vůbec mohl kdokoliv z její posádky včetně princezny tušit.

Město Ras Pharas neleželo přímo u moře, ale vedla k němu krátká klikatá cesta, kdy město samotné potom leželo na velkém poloostrově obklopené mořem, přístavišti a skalisky. Díky své poloze ale bylo město z moře prakticky nedobytné-nebo se ho spíše nikdo z moře nikdy dobýt nepokusil. A ze země zrovna tak, protože město bylo příliš pulzující tepnou na to, aby se dalo snadno rozvrátit.

Zářivý příhon vjel z Krvavého moře přímo do lůna Mořské brány. Mořská brána byla hraničním územím mezi Vejenejí a Svobodnými zeměmi dnem i nocí křížovaným vejenejskými

hlídkami a tvořícím jediný obranný pás proti jinak nechráněnému jižnímu pobřeží Vejeneje s městem Ras Pharas. Loď pomalu klouzala po vlnách, přičemž její posádka měla z jedné strany nádherný výhled na Svobodné země-soubor tisíců ostrovů s mohutnými stavbami a desítkami lodí v přístavech- a Ras Pharas s jeho vysokými věžemi ležící kdesi v dálce omýván vodou a zakrýván lesy.

Loď klouzala jen chvíli, dokud se odněkud nevynořila dvojice strážních člunů. Na každém z nich byla pětice vojáků se samostříly a jeden voják s rozsvícenou lucernou. Vojáci na sobě měli šedé uniformy s vyobrazeným erbem Ras Pharas, kde nápadně vynikala zlatá koruna roztažená přes všechny signální barvy. Ras Pharas totiž bylo nejen pár desetiletí hlavním městem Vejeneje, ale také sídlem jejího nejmocnějšího rodu-pánů z Ras Pharas. Ti byli ale vlivem lorda Allistara rozseparováni po celé Vejeneji nebo dokonce, kromě prince Berethora, všichni mrtví.

„Stát! Ohlašte se!“ rozkázal jeden z vojáků, zatímco muži z druhého člunu nezačali pomalu vystupovat na Zářivý příhon, jenž dle rozkazu kapitána jemně zpomaloval.

„Přicházíme v míru. Jsme zde ve věci týkající se lorda protektora. Jsme pod jeho ochranou,“ řekl kapitán.

„To by mohl říct každý. Chci důkazy. Do našeho království nezavlékáme cizince jako mor. Zvláště ne cizince z okolí Cirrdy. Pokud mi neukážete pověření, tak budete mít jen dvě možnosti: buď urychleně odjet, nebo se dívat, jak vaše loď klesá ke dnu. Takže čekám.“

„Dobře tedy,“ řekl kapitán a vytáhl malý kus papíru. „Na tomto papíru je pečeť lorda Allistara, jenž svou pečetí umožňuje pověřeným lodím proplouvat do vejenejských přístavů.“

Voják si znechuceně odplivl. „Nemám vás cirrd'any rád. Nedokážete se zahrabat v poušti, pořád otravujete, melete o starých

časech a pod záminkou misie nebo obchodu tady kujete pikle. Moje loď vás doprovodí do přístavu v Ras Pharas a poté k lordu protektorovi. Nikam dál vás nepustíme, to si запиšte za uši!“

„Souhlasím,“ odpověděl kapitán a v doprovodu dvojice ras pharaských člunů se se svou lodí vydal do přístavu.

IV. Hvozď

Noc byla tmavá a chladná. Mercion byl zesláblý a pomlácený. Navíc nikde nemohl najít nic k jídlu. Zvěř se s první hvězdou skryla v doupatech před lovci, dravci by spíše skolili Merciona než on je a na houby a bobule si Mercion netroufal. A tak se jen ploužil mezi mohutnými stromy, před očima se mu dělaly

mžitky a Mercion pomalu začínal ztrácet vědomí.

„Vypadá to, že by se ti hodila moje pomoc?“ ozval se náhle známý hlas. Mercion sebou trhl, ale pak si řekl, že má nejspíše jen slyšiny. Proto pokračoval v šourání, přičemž párkrát ztěžka spadl na zem a jen obtížně se zvedal.

„Máš dokázat velké věci. Ne zemřít osamoceně v lese. Vzpomenu se, Mercione,“ řekl zase známý hlas.

„Já tě neslyším. Irak je mrtvý, nemůže se mnou mluvit,“ zamumlal Mercion a přejel si rukou po nakrátko ostříhané hlavě.

„A víš to jistě? Viděl jsi ho zemřít?“ zeptal se známý hlas.

„Ano. Zemřel v Bažiništi, aby nám umožnil uniknout.“

„A viděls ho zemřít?“ zopakoval hlas otázku. Mercion musel uznat, že nikoliv. Nenapadla ho, ale žádná možnost, jak mohl Irak vyklouznout.

„Co ode mě chceš, mrtvý muži?“ zeptal se nejistě.

„Chci ti pomoci. Jak bylo předpovězeno. Nedovedl jsem tě na konec cesty. A ani nedovedu. Mohl tě ale alespoň přiblížit.“

„A jak, když jsi mrtvý?“

„Na tvoji hlavu je to moc složité. Řekněme....řekněme, že jsem duch, co rád dělá dobré skutky. A chce ti pomoci.“

„A jak? Oni mě najdou, zabijí moje přátele...oni mi zničili život a nechtějí přestat,“ řekl Mercion zoufale.

„Jak ti mohu pomoci?“ zeptal se sám sebe hlas a také sám sobě odpověděl, „pro začátek tě skryji před nenechavýma očima. Dám ti najíst, napít, ošatím tě. Pak se s mými přáteli vydáš osvobodit Buenu a Rakiše. A potom vám pomohu dostat se dál, blíže k vašemu společnému osudu.“

„Dostaneš nás do Dol Anastasu?“

„Ne. Do Dol Anastasu nakonec nemíříte. Věci se změnily. K horšímu. Váš cíl bude nyní jiný. Naučil jsem se otevírat magické portály, díky nimž lze cestovat obrovské vzdálenosti během okamžiku. Díky tomu ty a tvoji přátele zamíříte do Cirrady.“

„Proč? Jak to souvisí se mnou a mou rodinou?“

„Svou rodinu nezískáš dříve, než nalezneš, co máš nalézt.“

„A co mám nalézt, starý princí Iraku?“

„V tento čas existuje jeden vyvolený. Vyvolený, jež dokáže použít artefakt jménem „zdroj“. Mnoho lidí ho hledá, mnoho krve kvůli němu protéká a ještě proteče. Je příliš mocný na to, aby ho nechali být. Ale oni nevědí, že ho sami neovládnu. Potřebují vyvoleného. Našel jsem možné adepty. Teď se musíte vydat na cestu, najít „zdroj“ a použít ho správně.“

„Ale jak správně?“

„To nevím. Já vám jen otevřu portál.“

Mercion z řeči hlasu, kdysi patřícího Irakovi, skoro nic nechápal. Vágních proroctví, legend o „zdroji“ i mužů, jež si na něj brousili zuby, již pár seznal. A nebyl z toho moudrý. A teď navíc nějaké řeči o vyvolených, cestě někam do daleké Cirrady a předzvěst velké války. Mercion na to potřeboval čas a energii. A ani jedno z toho neměl.

„Můžeš mi teď pomoci do bezpečí?“ zeptal se hlasu šumějícího z těsné blízkosti i z velké dálky.

„Mohu. Stačí, když zavřeš oči a poddáš se méj magii. Až je otevřeš, budeš v bezpečí,“ řekl hlas.

„Snad ti mohu věřit, Iraku Tarastare,“ řekl Mercion, zavřel oči a jako tělo bez duše čekal na další vývoj událostí...

Probudil se ve velké kamenné síni. Sín měla vysoký klenutý strop a po obou jejích stranách byla velká bohatě zdobená okna. Každého z nich planula svíce prosvětlující jinak temný prostor síně. Na jedné straně síně byly velké dřevěné dveře, naproti nim pak byly tři schody vedoucí na malou plošinu s dřevěným pultíkem, na němž byl vyřezán neznámý erb. Mezi dveřmi a plošinou pak byly po obou stranách dřevěné stoly a židle. Na stolech hořely malé svíce a také na nich ležely talíře skromně zaplněné ovocem, zeleninou a kukuřičnými plackami, jež Mercion znal jen od chudiny, kteréž je otec vydával vždy na výročí své korunovace, na své narozeniny, na narozeniny svých dětí a v době, kdy nastalo zatmění Světlonošky.

Mercion si ani nestačil sín pořádně prohlédnout, když ze stínů za ním vystoupila skupinka a šla přímo k němu.

„Již jste vzhůru. To je dobře, princí. Když Vás zde Prorok nechal, byl jste k smrti unavený a zesláblý,“ řekl jeden člen skupinky. Mercion se na něj zadíval a zjistil, že je to elf. Měl vlnité zlaté vlasy, zašpičatělé uši a spanilou tvář, z níž nešlo odhadnout stáří ani jakékoliv emoce. Elf měl také pronikavý pohled a zelenočervenou barvu očí, u lidí se nevyskytující.

Mercion elfa poznal bezpečně, přesto ho ale předtím viděl jen několikrát. Jednou jeho otec nechal popravit elfa v Ras Pharas za krádež masa od řezníka. Pak také byli elfí kupci v Jelkale. Ti se ale stranili lidí a bavili se pouze s příslušníky kupeckého cechu města. A dalšího elfa pak viděl Mercion až nyní.

„Kde to jsem?“ zeptal se slabým hlasem.

„V Yuiria, hlavním městě svobodného lidu elfů a také útočištěm mnoha lidí známých jako „vzbouřenci“ nebo jako „následníci Veirose“. Já se jmenuji Koro Fillias a dostal jsem na starost péči o Vaše zdraví,“ po těchto slovech pomohl elf

Mercionovi na nohy.

„Jak jsem se sem dostal?“

„Přišel jste s Irakem, nyní nazývaným Prorokem. Vidí ve Vás velký potenciál a došlo mu, že poblíž Předělových hor byste brzy zemřel. Proto se rozhodl využít své schopnosti a otevřel portál sem k nám, do Yuiria.“

„Jsem ještě ve Vejeneji?“ napadlo Merciona, ač nevěděl proč.

„Ach ano. Jsme stále na ostrově Vejenej. Ale mnohem dále než kdy královská vojska pochodovala. Naše město leží jen několik kilometrů od Předělových hor, jenže zatímco lidské království prozkoumalo jen stranu, kam lze přijít od Vysočiny, my se nacházíme na straně zcela opačné, kam bez naší vůle lidská noha nevstoupila stovky let,“ vysvětloval ochotně, i když trochu komplikovaně, elf.

„Jak to? Jsou mapy...mapy Vejeneje. Ví se o elfech ve Hvozdu...jak?“

„Vaše mapy končí vždy u úpatí Předělových hor, kde podle vašich kartografů začíná Napaldia. Ta ovšem pramení až několik desítek kilometrů od Yuiria. A pak je to ještě několik kilometrů jen malý potůček, než se změní ve velkou řeku.“

„Aha. A kde je Irak? Žije?“ odbočil Mercion.

„To se ho musíte zeptat sám. Jediné, co vím je, že potom, co s Vámi cestoval a skončil v Bažiništi, se změnil. Neslyšeli jsme o něm týdný, dokud nepřišel s holí a bledou kůží. Od těch dob mu říkáme Prorok a on často sedává na úpatí Předělových hor a pátrá po „vyvolených“. Také skoro nejí a nespí...Podle našich měřítek už se od lidského bytí oprostil. Nyní je něčím víc.“

Mercion opět nechápal. Bude to všechno potřebovat vyslechnout znova. Ale ne v tuto chvíli. Nyní chtěl jen odpočinek.

Nabrat síly, které pak využije k osvobození Bueny a Rakiše.

„Vidím, že jste unavený. Pojd'te prosím za mnou do Vaší komnaty pro hosty,“ řekl elf, chytil Merciona za paži a ten v jeho doprovodu opustil síň, aby pak začal stoupat po velkém schodišti. Na něm pak zesláblý princ opět ztratil vědomí.

Poté co Koro Fillias uložil prince Merciona se vrátil zpět do hlavní síně. Tam již čekal Prorok. Tvář měl bílou a nehybnou, v rukách pevně svíral hůl a jeho hlas zněl ostře a pevně zároveň.

„Postaráš se o něj?“

„Ano. Jistě. Ale...ale proč jsi ho sem odnesl? Proč jsi mu pomohl? Čím je tak důležitý?“

„Já sám nevím. Jen jsem seznal, že má dokázat velké věci. Od doby, kdy jsem se stal Prorokem, mám výjevy. Nerozumím jim a ostatní mého řádu mi je nechtějí vyložit. Prý je musím pochopit sám.

V těch výjevech jsem často viděl Merciona. Bojoval se skřety, draky a mnoha horšími stvořeními. A zvítězil. To je určitě signál-on je nadějí na spásu Jihozemě.“

„Nic víc? Jen nějaké výjevy s princem?“

„Ušel si dlouhou cestu. Je na cestě, jejíž smysl nezná. Začala jako útěk před smrtí, pokračovala jako cesta za pomstou a nyní... nyní je to cesta za naplněním.

Mercion je teprve mladý muž a spadla na něj tíha příliš mnoha věcí. Nakonec zůstal sám proti všem ve Hvozdu. Nejedl, nepil, skrýval se ve stínech, užíraly ho deprese a vzpomínky. Bylo mou povinností pomoci mu postavit se na nohy a naplnit jeho úděl.“

„Ale proč jsi ho přivedl sem?“

„U vás je bezpečno. A možná právě Mercion je tím člověkem, jež by mohl slepit vaše vztahy s lidmi. Možná v tom tkví záchrana Jihozemě.“

„S lidmi se nikdy paktovat nebudeme. Co nám kdy přinesli? Nemoci, strach, zkázu. On osobně nám neublížil, a proto ho zde necháme. Ale nikomu jinému z jeho rasy nic nedlužíme a ani nemíníme dát,“ odvětil Koro Fillias ostře a jeho klidná tvář se stáhla do zamračené grimasy.

„Jak myslíš. Každopádně zde nezůstane dlouho. Jen co posbírá pár sil tak chci, aby se setkal s ostatními. Potřebuje odpovědi, které mu dám. Bez nich by byl slepým a hluchým ve vývoji dalších událostí. Potom mu otevřu portál do Předělových hor. A až zachrání své přátele, vypravím ho na cestu do Cirrdu.“

„A proč to takhle neřekneš jemu. A nedáš mu otázky....Jsi

přece stále vůdcem toho vašeho klanu-těch „vzbouřenců“ nebo jak vám knihy říkají.“

„Věří, že jsem mrtvý. Že jsem byl jen snem a nevěří ve mně. Ani já sám nevím, jak moc mohu ovlivnit jeho osud. Proto ho raději svěřím do rukou prostých lidí bez vyššího poslání. Až přijde čas, tak mu vše vysvětlím a on to jistě pochopí.“

„A pak ho pošleš do Cirrdy? Najít ten artefakt a zabránit válce?“

„Válka začala obsazením Haldagžádu. Nedá se jí zabránit, dá se jen zastavit. Než dolehne od Haenoru na celý zbytek Jihozemě.“

„A co ty ostatní? Kdy přijdou? Kdo to je?“

Irak se smutně usmál. „Kdybych sám znal odpovědi na všechny otázky, mohl jsem všemu předejít ještě mnohem mnohem

dřív. Možná i mučení v Bažiništi a smrti mnoha lidí. Bohužel-znám jen těch pár věcí, jež mi bylo vyvoleno znát. Víc nic.“

Koro Fillias chtěl položit další otázku, ale Prorok ho zadržel.

„Musím jít. Další mě volají...“ řekl a zmizel v podivné směsi kouře a světla. Koro Fillias se ze vzniklého prachu trochu rozkašlal, ale nepřestal do něj zírat. Až když se prach usadil, Koro Fillias se odebral do komnat prince Merciona. Své úkoly znal a hodlal je splnit co nejdříve.

V Yuirii nebyli lidé v oblibě a Mercion navíc stále potřeboval splnit úkol v Předělových horách, kde čekal trpaslík s vnučkou lorda Hirona. A až získá Mercion dostatek sil a vědomostí, musí se je vydat zachránit...

Nestor, Vastus a stopař se plížili pod korunami obrovských stromů. Vastus měl zrychlený tep a rozmlžené vidění. Dobře věděl, že tak daleko jako on se ještě nikdy nikdo nedostal. Byli již tak blízko! Stopař cítil Mercionův pach na vzdálenost pouhých stovek metrů. A pak náhle pach přebylo něco jiného. Vůně nachu a purpuru v podivné kombinaci. Na okamžik se nad hlubokým lesem rozsvítilo, aby se opět ponořil do hluboké tmy. Ač byli hladoví a vyčerpaní, neváhali a rozeběhli se za odcházející vůní.

Běželi dlouho. Mohli to být minuty, spíše to ale byly hodiny. Vůně byla stále silná, ale nikde nebylo ani živáčka. Vastus jen zběžně zahlédl pár rudých očí pozorujících z křovisek nezvané návštěvníky. Nestor pak jednou jen se štěstím uhnul sokolu, jenž se střemhlav snesl z oblohy, která byla přes husté koruny stromů stěží viditelná. Vše bylo zde hluboko v lese divočejší a troufalejší. Oni ale běželi dál za stopou, která se stále vzdalovala. A pak náhle, jako

mávnutím kouzelného, zmizela a nebylo po ní jediné stopy. Zmizela zcela a nečekaně na jediném místě a to pod korunami snad dvacetimetrových stromů pokrytých podivnými rudými bobulemi. Stromy stály pod malými skalami a jejich kořeny se do nich zakusovaly se staletou výdrží.

Trojice vojáků-průzkumníků zmateně přecházela ve stínu stromů a udiveně přemýšlela, kam se jen ta stopa poděla. Už to chtěli vzdát a možná i pod tíhou strachu z neznáma chtěl dát Vastus rozkaz k návratu do předcházejícího tábořiště. Pak však náhle vzduchem zasvištěl šíp.

Vastus ani nestačil vykřiknout, aby se kryli, když Nestor akrobatickým pohybem vskočil šípu do cesty a prudkým úderem loktem ho srazil stranou. Pak dopadl s lehkostí na zem.

Vastus na něj dokázal jen udiveně zírat. Byl již průzkumníkem řadu let a mohl se holedbat skvělým výcvikem. Nikdy by ale zlikvidovat šíp v letu nedokázal. A Nestor to zvládl s

lehkostí naprosto neodpovídající tomu, že se nechal naverbovat do posádky teprve před několika týdny. Vastusovo podezření vůči vysokému muži s lehce přistřiženou kšticí a velkou sekýrou na zádech zesílilo. Už mu chtěl položit pár otázek...jenže to mu znemožnil příval šípů dorazivší ze stejného místa, jako předtím šíp osamocený.

To už Nestor neskočil šípům naproti, nýbrž rychlým manévrem zapadl do malého dolíku ve skále a skryl se pod roztahanými kořeny stromů. Vastus i průzkumník ho rychle následovali. Když salva šípů odezněla, chtěl Vastus úkryt opět opustit a zjistit s kým má tu čest. Jenže ho náhle zastavila pevná Nestorova ruka.

„Nezkoušel bych vylézt. Za žádnou cenu,“ varoval Vastuse.

„Proč? Po tomhle už jim nemohl v tětivě zbýt jediný šíp,“ odvětil Vastus snad i s trochou ješitnosti, aby dokázal, kdo že vede tuto skupinu.

„Možná nevíš, co se tady děje,“ řekl Nestor odměřeně, „ale my jsme nyní dost hluboko v nepřátelském území. A podle mého odhadu jsme nyní dokonce v jeho samotném nitru.“

„Cože?“ otázal se vyděšeně průzkumník a z čela mu začal stékat pot.

„To, co se nám před chvílí stalo, jsem již viděl. Za ztrátu jasné stopy může bariéra. Magická bariéra. Nepochybně jsme byli na správné stopě a někdo nás z ní chtěl jednoznačně svést. Jenže si nedal pozor a dovedl nás tam, kam neměl. A tak z posledních sil udělal bariéru a upozornil vojáky-pravděpodobně elfy...“

„Jak tohle všechno víš?“ přerušil Nestora překvapený Vastus.

„Já nejsem jen tak obyčejný voják,“ řekl Nestor s podivnou pýchou v hlase, „já jsem přišel sem do Hvozdu jako jeden z nejlepších, ne-li ten nejlepší. Možná vám to můžu říct-ostatně stejně

dlouho nepřezijete...Já jsem tady s větším cílem než sloužit zájmům Mettela Puca.“

„Jsi člověk lorda Allistara! Jeho špeh!“ zavrčel Vastus a jeho ruka podvědomě sjela na ostří jeho meče. Lord Allistar mu byl sice lhostejný, ale infiltrátor a zvěd- to ho dokázalo rozčítit k nepřičetnosti. Pak mu ale došlo, v jaké situaci se nachází a raději rychle zklidnil tep.

„Přidal jsem se k vaší výpravě s cílem získat Merciona pro svého zaměstnavatele a předvést mu ho. Podřídil jsem tomu vše a součástí mého plánu bylo i to, že zlikviduji všechny svědky,“ pokračoval Nestor, pak se ale na chvíli odmlčel a zadíval se na oblohu do míst, odkud ještě před chvílí létaly jak o život salvy šípů. „Jenže nyní vás dva asi budu potřebovat,“ řekl pojednou zklamaně.

„A jak chceš prolomit magickou bariéru? To dokáže přece jen mág ne?“ zeptal se Vastus.

„Bariéra není všude rovnoměrně silná. Jistě najdeme místo, kde se dá obejít. A pak se jim dostanem až do těch nejintimnějších partií,“ řekl Nestor a rychlým skokem se ocitl na níže položené větvi stromů, po níž začal šplhat. Šplhal výš a výš, až se Vastusovi se stopařem ztratil z očí. Pak se ozvalo kdesi ve výšce zafunění a přímo před krčícího se Vastuse dopadl elf.

Byl to elf bez všech pochybností. Dlouhé blondáté vlasy mu splývaly přes vysoké a špičaté uši. Plet' měl bledou a pod očima a na tváři měl natřené zelené maskování. V rukou pak ve smrtelné křeči svíral luk a na zádech měl toulec bez jediného šípu. Teď již bylo jisté, že Nestorův odhad byl ve všech směrech správný. Vastus rychle opustil úkryt a začal za ním šplhat vzhůru po stromu. Pomalu se drápal po větvích a jen ztěžka udržoval balanc. Když byl asi pět metrů nad zemí, pocítil lehkou závrať. S každým dalším metrem se pak stupňovala. Až náhle bledý a rozklepaný Vastus spatřil vysoké lovecké boty a s nimi Nestora sedícího na větvi těsně pod vrcholem stromu. Vastus se ztěžka vyškrábal na tlustou větev vedle něj a

konečně se rozhlédl.

Byli vysoko. Určitě přes dvacet metrů nad zemí. Nad nimi byly již jen mraky a Světlonoška. Pod nimi pak nepropustný černý les táhnoucí se od obzoru k obzoru. V jednom místě však les nebyl. Bylo to pár kilometrů od nich. Již jim to nemohlo zakrýt žádné kouzlo. Mezi stromy v těch místech zářila světla a v jejich stínu rostly vysoké domy hrající všemi barvami. Okolo pár stromů pak také stály dřevěné pozorovatelný s malými bytostmi s ušima tak špičatýma, že je podle toho šlo rozeznat i na tak velkou dálku.

„Je to Yuiria?“ vydechl překvapeně Vastus. Yuiria byla podle legend starodávným městem elfů a jejich největším sídlem. Nikdo z lidí ji nikdy neviděl, protože ležela daleko, předaleko za hranicí lidmi prozkoumaného světa. Až do dnešního dne. Mercion, nebo spíš ten, kdo se mu rozhodl pomoci, totiž nevědomky dovedl tři průzkumníky (nebo spíše dva a špeha) k samému srdci skryté elfí říše. Roky budovaný úkryt skrytý veškerou elfí mocí tak náhle

ztratil veškeré výhody z momentu překvapení.

Pokud kdokoliv z průzkumníků přežije, již město nikdy nezůstane utajeným. A brzy do něj jistě přijdou lidé a s nimi smrt. To si ale nejspíše tajemný zachránce prince vůbec neuvědomil...

„Co teď?“ zeptal se Vastus s pohledem stále upřeným na lesní město v dálce. Ruce se mu třásly a hloubka pod sebou ho vtahovala do své náruče.

„Musíme tam jít. Do toho města. Tam je princ a tam je cíl cesty. A když při tom zabijeme i pár elfů jen lépe,“ odpověděl Nestor klidně.

„A jak...víš...jak slezeme dolů?“ zeptal se Vastus

roztřesenějším hlasem než doufal.

„Jak slezeš ty? To nevím. Já prostě seskočím,“ řekl Nestor.

„Ale to se zabiješ?“

„Já ne. Ty určitě.“

„Co jsi zač? Proč tohle všechno?“

„Jsem zabiják. Nájemný. A byl jsem najat na prince Merciona. Víc pod tím nehledej.“

„A kde jsi získal tak skvělé schopnosti? Neviděl jsem nikoho s lepšími...“

„Můj život byl zajímavý a dobrodružný. Byl jsem na místech, kam by ses ty vůbec neodvážil a bojoval jsem s bytostmi starými jako svět a mocnými jako drak.“

„Lžeš!“

„Možná...trochu...ale výcvik mám mnohem lepší než ty. A pár bytostí už jsem také zabil.“

„A zabiješ i mě a jeho?“ zeptal se Vastus a ukázal roztřesenou rukou dolů na zem.

Nestor se zachechtal a plivl dolů ze stromu.

„Nevím. Každopádně dle mého úsudku je již ten nebožák dole mrtvý teď.“

Vastus se podíval do Nestorova obličeje, nyní chladného a odtahitého a tělem mu projelo zamrazení.

„Ten elf tady nebyl sám. Tu bariéru jich hlídalo víc. A když jeden padne, tak se určitě ostatní vydají za pomstou. A hádej, kdo se jim nabídne?“

A až ho dostatečně zohaví a možná i skalpují, pak se opět vrátí na stanoviště s pocitem, že je hranice opět na dlouhá desetiletí

v bezpečí.“

„Zatímco?“ zeptal se Vastus, ač měl na sebe vztek, že se ze zkušeného průzkumníka náhle změnil jen v pouhého poskoka vyškoleného žoldáka. Ale musel si přiznat, že by bez něj již zemřel. Vše, co uměl v blízkosti Předělových hor mu bylo v tomto neprobádaném území jen málo platné.

Nestor chvíli jen mlčky pozoroval město Yuiria. Pak promluvil tiše a hlasem nepřipouštějícím pochyby: „Zatímco my při jejich přesunu proklouzneme za jejich linie a infiltrujeme se do Yuirie...“

...Mettelus Ruffilus Pucus toho dokázal ve svém životě mnohé a zemřel, ač tragicky, jako mocný muž. A jím vybudované

pozice ho dokonce přežili. Jedna jeho dcera se přivdala do mocného rodu pánů z Errolu, druhá se zase stala řádovou sestrou v chrámu Stvořitele v Ras Pharas. Jeden z jeho pěti synů se zase stal členem osobní královské gardy krále...

Svannova velká kronika-Ruffilus Mettelus Pucus

V. Hvozď

Být guvernérem Hvozdu se mohlo zdát jako vysněné zaměstnání. Nebylo potřeba být urozený, bohatý ani zvláště chytrý. Stačilo mít jen dostatek vlivu a síly. Pak byl guvernér pánem

obrovského území, jenž dle odhadů největších světových kartografů mohlo svou rozlohou zabírat až polovinu celé Vejeneje. Přitom města a posádky se za staletí existence království dostala pouze k Předělovým horám, přičemž lesy za nimi byly stále pro vojáky velkou neznámou. Stejně tak ale i jejich obyvatelé. Prý ve Hvozdu žili elfové všech typů, jež jinak dávno opustilo dění Jihozemě. Také tam byli Stromovce, kentauři, víly, různí rarachové a ještě spousta dalších bytostí známých z pověstí a legend. A všechny tyto bytosti ohrožovaly zájmy guvernéra a jeho primárního úkolu-ochraňovat Hvozdu a úspěšně ho kolonizovat. K tomu všemu navíc byla posádka i ochrannou panovníka před rebeliemi v Severní marce a v případě ohrožení tvořili muži ve Hvozdu první oddíly vejenejského vojska. Díky tomu si guvernéra vlivní lidé předcházeli a nezřídka si od něj půjčovali vojáky pro své vlastní účely, ač byli správně majetkem krále. Ale guvernéř, volen doživotně, si chtěl především vydělat a popřípadě chtěl také zabezpečit svou rodinu. Proto nejen kšeftoval s vojáky, ale i s pastvinami, plodinami, chatami a kořistí sebranou

domorodému obyvatelstvu.

A Mettelus Ruffilus Pucus to všechno ještě pozvedl na další úroveň, když začal kšeftovat přímo se skupinou snažící se svrhnout panovníka a ta ho po svém úspěchu dokonce jmenovala členem Velké rady, organizace do té doby guvernérům na hony vzdálené. V čase nástupu lord protektora Allistara k moci, již ale tato věc neplatila a Mettelus Pucus byl jako jeho věrný stoupenec navíc odměněn dědičnými pozemky a malou rentou. Kterou mohl navíc vhodně zvýšit, pokud by našel Merciona a přivedl ho před lorda Allistara. Dokonce by si pak mohl koupit i hrad a zvat sám sebe lordem.

Jenže princ stále unikal a skupina vyslaná na jeho zachycení přinášela jen zprávy o neúspěších. Teď prý dokonce ztratili stopu!

Mettelus Pucus se při každé takové zprávě rozzuřil k nepříčetnosti, kopal kolem sebe, rozbíjel vybavení své pracovny a nezřídka i uhodil vojáky stojící stráž před jeho dveřmi. Častokrát

vykřikoval, jak může ten chcípák utíkat jeho nejlepším mužům a jak může poslední svobodně pobíhající lord z Ras Pharas nadělat tolik problémů. Nakonec vždy konstatoval, že by mu nejraději podrízl krk, odhodil papír na zem a začal se věnovat dalším listinám. Nebo se sebral a odjel si na koni pročistit hlavu.

A při tom se také zastavit v jednom z pár nevěstinců, jež se nacházely v malých těžařských vesničkách pod Předělovými horami při toku řeky Napaldii.

Ta jinak protékala celým Hvozdem a právě u jejího koryta byla největší hustota zalidnění, cest i obchodu. Čím dále bylo její koryto, tím byl les divočejší a zlověstnější. Samotný Mettelus Pucus se kdysi odvážil vydat se několik desítek kilometrů od koryta řeky, přičemž došel až na zarostlé kopce, odkud v dálce viděl téct moře. Protože ale byla další cesta kamenitá a zarostlá, Mettelus se otočil a vydal se zpátky do svého sídla. Od té doby se nikdy tak daleko nepodíval a o moc dále nevysílal ani své vyzvědače.

Nyní ale Mettelus Pucus vážně přemýšlel o tom, že se do těchto míst s početnou družinou opět podívá, protože jen tam se mohl princ Mercion bezpečně skrýt. Možná ho dokonce skrývala ta podivná směsice lesních bytostí. Mettelus Pucus ale neznal žádný důvod, proč by to ty ve všech ohledech primitivní bytosti dělaly.

Jeho nejlepší průzkumníci byli na stopě prince již dva měsíce a právě nyní se zdálo, že jsou skutečně blízko. Pak se ale Mercion záhadně ztratil a stopa vychladla tak, že vůdce průzkumníků Vastus žádal povolení o návrat do strážnice. Pak se ale Mercion opět zjevil a Vastus po něm vyrazil s vůlí hlídacího psa. Mettelus věděl, že není nejchytřejším mužem ani nejlepším velitelem. Jenže byl dobrým stopařem a věrným vojákem. Mettelus ho chtěl nechat řešit problém s princem jen po dobu nezbytně nutnou, než by se do něj vložil sám.

Nyní ale musel tento problém nechat na svých lidech, on